

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

18. ÅRGANG NR. 2 MAJ 2004

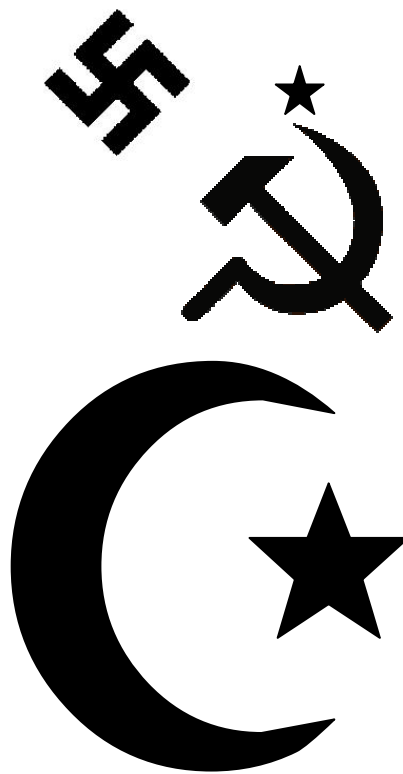
Inddæmning og tilbagerulning

I årene efter 2. verdenskrig havde den kommunistiske bevægelse vind i sejlene i store dele af verden, og i land efter land kuppede kommunister sig til magten: Den totalitære internationale socialisme tog over efter den ligesindede nationale socialisme af tysk fabrikat.

Den demokratiske verden svarede igen med en strategi for inddæmning og tilbagerulning af de kommunistiske systemer. 40 år senere brød Sovjet-systemet sammen indefra. Og i Kina er imam-lignende kommissærer trådt flere skridt tilbage og har klogeligt overladt den nødvendige velstandsskabelse til både høj og lav ved at lade staten give plads til et marked, den kan forgå på.

I dag står de frie samfund over for et onskabens imperium strækkende sig fra Marokko i vest til Indonesien i øst, som fører permanent ekspansionskrig mod sine naboer. De islamiske systemer har vind i sejlene; men ikke på grund af økonomisk succes eller bæredygtighed, men tvært imod på grund af stagnation og ufrihed, som får millioner af mennesker til at udvandre.

Men altimens mennesker, der undslap de kommunistiske systemer, var effektivt præparerede imod kommu-

Fanden bruger aldrig en forklædning mere end én gang ...

nismen, så er udvandrerne fra de islamiske samfund ikke i tvivl om det islamiske systems store overlegenhed, og de agiterer ihærdigt for at få de

demokratiske samfund til at gå over til det islamiske system, hvis følger de udvandrede for at slippe bort fra: Takket være vestlig medicin er den islamiske verdens befolkning rundt sat fordoblet siden 1950, mens produktivitetens omfang blev holdt uændret af lovreligiøst, islamisk regelrytteri.

Skal de demokratiske samfund have en fremtid, er der derfor nu brug for en ny strategi for inddæmning og tilbagerulning.

Det skal for det første være slut med at give opholdstilladelser til folk, som hylder det islamiske samfundssystem.

Dernæst skal folk, som mener, at det islamiske system er at foretrække, henvises til at slå sig ned i et af de mange lande, hvor dette system praktiseres.

En kompromisløs hjemsendelsespolitik er en uomgængelig forudsætning for at redde de frie demokratiske samfund fra at blive løbet over ende af menneskemasser, som ikke anerkender anden lov end den, der fremgår af koranen.

En kompromisløs strategi for inddæmning og tilbagerulning er det eneste, der kan sikre vore børn en fri og værdig fremtid.

H. V.

Det seje terrorieinstinkt

P. H. Bering kommenterer P. N. Buhl-interviewet i sidste nummer og argumenterer for forskellige fornuftshensyn og nødvendigheder i danskernes opgør med en selvmorderisk udlændingepolitik.

Side 3

Profet-pædofili?

Profeten Muhammeds gerninger er eksempel til efterfølgelse for alle muslimer. Ville den ideelle giftealder for piger have været lavere end 9 år, hvis det havde stået til Muhammed alene?

Side 8

Alle islamister har samme mål

Folk, der i Vesten tvangsindlægges på psykiatriske afdelinger, anses i islams verden som helgener og populære ledere. Irakisk asylant i Norge går hårdt til udbredte politiske misforståelser.

Side 12

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmaterialer fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:

Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01

Giro: 4 54 75 51

BG Bank Reg.nr. 0415 Konto 454 75 51

BG-SWIFT-adresse: DABADKKK

E-mail:

danskeren@danskeren.dk

Internet:

http://www.dendanskeforening.dk

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red.)

sunedalgaard@hotmail.com

Cand. mag. Peter Neerup Buhl

tlf. 47 74 95 50, pnbuhl@hotmail.com

Styrelsen:

Bibliotekar Harry Vinter (formand)

tlf. og fax 46 36 66 66

e-post: h.vinter@tiscali.dk

Dr. phil. Sune Dalgård

tlf. og fax 32 55 18 02

mobil: 27 40 83 46

Sekretær Keld Rasmussen (næstformand)

tlf. 36 75 18 41, otier@get2net.dk

Niels Bach Jensen

tlf. 26 56 54 69,

niels.bach.jensen@internet.dk

Juridisk konsulent:

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch

tlf. 49 19 15 54, fax 49 19 18 54

Mødearrangør:

Murer Poul Vinther Jensen

tlf. 61 38 16 29

Suppleanter:

Afdelingsformand P. H. Bering,

tlf. 98 14 71 12

Sygeplejerske Kirsten Fogt,

tlf. 97 42 91 31

Lærer Verner Holm,

tlf. 55 73 19 13

Studerende Henrik Sørensen,

tlf. 98 16 48 75

Substratet

Substrat er et latinsk fremmedord, der betyder noget i retning af et under- eller grundlag, som noget andet kan hvile på. I dag bruges det normalt om det stof, som bakterier og andre mikrober dyrkes og vokser på i videnskabelige laboratorier.

Man kommer let til at tænke på et substrat, når man overvejer, hvordan de store kontingenter af fremmede, især muslimer, der i adskillige årtier er strømmet til de fleste vesteuropæiske lande, kan komme til at fungere i disse. Der tales meget om at integrere dem i samfundene, men det har overalt vist sig meget vanskeligt eller ligefrem umuligt at gøre dette. De fleste af muhamedanerne er åbenbart slet ikke indstillede på eller villige til at lade sig integrere, men ønsker at fastholde ikke alene deres religion, men også hele det samfundssyn og det livsgrundlag, der er knyttet hertil. Det er naturligvis temmelig umuligt at gøre dem til en del af et vesteuropæisk samfund, når deres højeste og nærmest eneste autoritet er koranen og hvad dertil knytter sig af mere end et årtusinds sædvaner og religiøse bestemmelser, der til stadighed hamres ind i dem af deres åndelige og samtidig politiske ledere.

Dette får en særlig betydning, når islam i disse år undergår en voldsom radikaliseringsproces, der vender sig fjendtligt imod den vestlige verden og den kristne civilisation. Det hævdes, at hovedparten af de til Vesten indvandrede muslimer er moderate og fredelige. Det er muligt, men det synes nu, som om de radikalere elementer overalt vinder frem, og at de moderate af egen drift eller nødtvunget slutter sig til de radikale, når disse får magten eller overvægten i de muslimske samfund.

Når dele af de radikale islamister griber

til grænseløs terror mod os i Vesten, bliver udviklingen helt uholdbar. Problemet bliver da bl. a. overhovedet at kunne finde grænsen mellem de formodet moderate og de radikale og terroristiske. De sidste vil da have en god mulighed for at skjule sig blandt de første og måske finde hjælp og støtte hos dem. Et talende eksempel på holdningerne kan vi såmænd hente fra vort eget sorgløse land med dets tillidsfulde behandling af muslimer. Da al-Qaeda terroristerne havde udført deres heltegerninger i USA og dræbt tusinder af sagesløse, kastede unge muslimer i København sig ud i glædes- og sejrdsdansen på Rådhuspladsen dér.

De nylige bombeattentater i Spanien, der medførte død eller lemlæstelse for et uhyrligt antal helt tilfældige civile ofre, synes at være et skoleeksempel på vanskeligheden ved at kende terroristerne blandt de øvrige fremmedartede. Spanien har i lange tider modtaget en meget stor indvandring af marokkanere, der tilsyneladende var fredelige. Alligevel viser det sig, at langt hovedparten af de identificerede gerningsmænd var marokkanere, der naturligvis har haft gode muligheder for at gøre sig mere usynlige i den store mængde af landsmænd.

Den tidligere koloni af indvandrede kan på denne måde virke som skjulested og kamuflage for de senere tilkomne hensynsløse terrorister. Også derfor er der grund til at få hjemsendt flest muligt af disse farlige fremmede indtrængere. De vil simpelthen i en situation, hvor terroren rammer også andre mål og lande end de hidtidige, være det substrat, som den roligt og ubemærket kan trives og vokse sig stor og stærk på.

S. D.

Indhold

Territorieforsvar	3	Denne skrækkelige forening	15
Det er pinagtigt	4	Er JP på Politiken-kurs?	18
Professor går til "pennevennerne" ..	4	Kulturformidling eller tyranni?	19
Er det nu så udansk?	4	Bøger og tidsskrifter	20
Hvorfor mangler der læger	5		
Misforstået frisindethed	6		
EU som forbu(n)dsstat	6		
Det mener vi	8		
Stammeregning i Irak	9		
Først herrefolket	10		
Socialisterne allieret med islam	10		
Tyrkiet - et fremmedlegeme i EU ..	11		
Alle islamister har samme mål	12		
Israel, indvandring - og jøderne	13		
Et palæstinensisk paradoks.....	14		

Flertal for sandhed ?

Det er udtryk for lavsind, når nogle ønsker at tænke med massen eller flertallet, alene fordi flertallet er et flertal. Sandheden er den samme, hvad enten størstedelen af befolkningen tror på den eller ej.

Giordano Bruno

Territorieforsvar forbliver et grundinstinkt

P. H. Bering kommenterer skrivefrækheds-interviewet med Peter Neerup Buhl i sidste nummer og argumenterer for forskellige fornuftshensyn og nødvendigheder i danskernes opgør med en selvmorderisk udlændingepolitik

Af P. H. Bering

Til cand. mag. Peter Neerup Buhl: Kære kollega i tankeforbryderbranchen!

I sidste nummer af Danskeren beklager du dig over, at ingen landsmænd har protesteret over, at du er blevet straffet for at udøve din demokratiske ret som kandidat.

Et ord stod i vejen

Jeg - og måske mange flere - overvejede at gøre det. Men ordet "koncentrationslejre" stod i vejen. Jeg ved selvfølgelig udmærket, at ordet stammer fra Boerkrigens tid, og at dødslejre ikke er nogen nationalsocialistisk opfindelse. Men jeg tror, at den viden kun er de færreste beskåret. I flertallets øjne er en støtte til tanken om koncentrationslejre på dansk grund aldeles uantagelig. Jeg ville miste enhver troværdighed i flertallets øjne, for jeg ville (med velvillig assistance fra venstrefløjsskribenter og den slags halunker) fremstå som, eller blive gjort til, fortaler for udryddelseslejre og dødsfabrikker. Og det er jeg ikke, og det tror jeg for resten heller ikke, du er.

Nogle har hævdet, at 'Danmark ikke er en muhamedansk missionsmark'. Jo, det er hele verden, også Danmark, uanset hvad folk påstår. Men hvis Danmark skal være muslimsk (hvad jeg personligt ikke håber), bør det netop ske via missionærer. Ikke ved at vort land oversvømmes og koloniseres af afghanere, iranere, irakere, marokkanere, pakistanere, palæstinensere, somaliere, tyrkere og egyptere med stadig voksende børne- og børnebørneflokkene.

I dag har indvandringen i den grad taget overhånd, at det sidste ikke kan undgås, medmindre Danmark gøres meget lidt tiltrækkende for 'asylsøgende' indvandrede fra den overbefolkede tredje verden. Det kan for eksempel gøres ved, at disse anbringes i kønsopdelte ø-lejre, tilbydes to uldtæpper, en seng med træbund og tre spartanske måltider om dagen - og intet som helst andet - indtil de rejser igen. Sker det, vil der for resten ikke komme ret mange, og kun ægte flygtninge, så problemet bliver til at overse. (Ja, det betyder, at den for længst forældede flygtningekonvention af 1951 må opsiges eller tilsidesættes). En del af de allerede ankomne må opmuntres til at rejse igen, dog helst ikke med glistrupske metoder. Store grupper, specielt dem fra Fjernøsten, er

godt integrerede, og det er naturligvis det lykkeligste.

Men andre grupper står dansk natur og mentalitet så fjernt, at det er bedst, vi skilles, inden der sker større skade. Vi kan ikke bebrejde dem, at de er her, for tåbelig dansk fremmedpolitik har lokket dem hertil, men vi må af med dem igen, helst på en måde, så vi kan være os selv bekendt.

Kan nogen anvise en mere human løsning på problemet - en løsning, som ikke vil gøre vort land til endnu en islamisk stat inden år 2100 - så lad os høre om det! Hvis ingen kan - hvad så? Skal vi i humanitetens skamredne navn da bare lade stå til og se vort land blive et fremtidigt Kosovo?

Ja, det skal vi nok, hvis vi bliver ved med at stemme på de samme politikere!

Selvmorderisk adfærd

Efter min bedste overbevisning ligger der et instinkt i os alle - et instinkt for at forsvare vort territorium og dermed også et instinkt, der indgiver os fjendtlige følelser over for fremmede, der optræder på vort territorium i større antal. Det er i alt fald et instinkt, man træffer mange andre sted-

"Vi kan ikke bebrejde dem, at de er her, for tåbelig dansk fremmedpolitik har lokket dem hertil, men vi må af med dem igen, helst på en måde, så vi kan være os selv bekendt"

er i naturen. Jeg kender ingen dyreflok, der uden videre byder fremmede velkommen til at æde af det lokale græs eller at jage de lokale byttedyr osv. For slet ikke at tale om nogen, der ligefrem selv slæber foder hen til fremmede indtrængere og slipper dem løs blandt flokkens hunner. En så idiotisk og selvmorderisk opførsel medfører artens udryddelse.

En sådan opførsel kan ikke engang kaldes moralsk rigtig, for den første forudsætning for, at adfærd kan kaldes moralsk, er, at der er nogen til at praktisere den.

Schillers ofte citerede dictum: 'Mod dumhed kæmper selv guderne forgæves' er nemlig forkert på længere sigt. Guderne (naturen) straffer dumhed med den eneste straf, den kender, nemlig døden. Som der står i Det gamle Testamente: 'Et folk uden forstand er et folk, der går til grunde'. (Hoseas 4.14).

Man skal være menneske og fortænkt humanist for ikke at indse det. Forhåbentlig har de fleste normale mennesker endnu bevaret deres instinkter på godt og ondt. Forhåbentlig indser danskerne den kendsgerning tids nok til, at vort land kan bestå som det danske folks hjemsted.

Selvpromoverende gloriepudser

Hvis de basale instinkter, der byder os at forsvare vort territorium, skal defineres som racisme, så får 'antiracistene' så sandelig nok at gøre med at udrydde dem! Men sandheden er, at de udnytter vores uudrydelige territorie-instinkt til egen fordel. De promoverer sig selv ved at bekæmpe vore basale instinkter ved at ophøje sig selv og pudse deres egen glorie. (Derved minder de for resten forbløffende meget om islamister og andre religionsfanatikere gennem tiderne). De kalder sig ofte 'humanister' og/eller 'venstreorienterede'.

Deres lige så magtlidende 'højreorienterede' åndsfrænder bruger disse instinkter til at hidse folk op mod hinanden. Det har vi set mange steder i verden og mange gange i historien, senest i Kosovo og Zimbabwe, men endnu ikke i Danmark. Venstrefløjen påstår ganske vist, at DDF og Dansk Folkeparti hører til i den kategori. Det er, som vi begge ved, løgn. DDF, Dansk Folkeparti og det *de facto* hedengangne Fremskridtsparti repræsenterer blot en smule sund fornuft i galskaben. DDF, FRP og DF rummer ingen Slo-

bodan Milosevic'er eller Robert Mugaber – endnu da!

Ingen af fløjene ønsker i virkeligheden at udrydde det folkelige territorieinstinkt, hvad der da også er umuligt. Men det kan undertrykkes for en tid i en stærk stat. Når staten bryder sammen, går det løs igen. Det bedste, man kan gøre, er at lade for-

skellige folkeslag bo hver for sig. Altså at hvert folk har sit eget land/territorium. Men så ville de skinhellige gloriepudserne og magtsyge politikere blive arbejdsløse, så den løsning taler man kun nødig om. Hvis man gør, skælder man ud og taler om etnisk udrensning.

Hverken - eller

Et samfund, der sætter lighed højere end frihed, vil i sidste ende nå hen til hverken at have lighed eller frihed.

Milton Friedman

"Det er pinagtigt, at vi ikke kan tro det mere"

"Da vi forlod Integrationsministeriet tidligt om morgenen 7. maj 2002 efter to nætters forhandling, var vi fulde af håb om en anden og bedre fremtid vedrørende dansk indfødsret. Retningslinierne trådte i kraft 1. juli 2002, og hermed var kursen lagt hårdt om.

Troede vi. Men en række oplevelser i tiden, der er gået, har ændret vores syn på sagen. Jesper Langballe og jeg, der er Dansk Folkepartis medlemmer af indfødsretsudvalget, har nemlig ønsket at stifte bekendtskab med virkeligheden bag aftalens mange ord, og denne virkelighed har chokeret os. Afgørende i aftalen er paragraf 25, hvor det hedder: »Det er en betingelse for optagelse på et lovforslag om indfødsrets meddelelse, at ansøgeren dokumenterer dansk kundskaber og kendskab til danske samfundsforhold, dansk kultur og historie ved bevis for én af følgende prøver fra sprogcentre og det øvrige uddannelsessystem« - og så kommer de forskellige prøver, der skal bestås.

Men disse prøver har vist sig at være ganske utilstrækkelige. Ved overværelse af eksaminer på sprogcentre i juni og december 2003 har vi kunnet konstatere, at man kan bestå sprogsprøverne uden at

kunne tale et ordentligt, forståeligt dansk. Og hvad der er endnu vigtigere: De krav om kendskab til danske samfundsforhold, dansk kultur og historie, som aftalen opstiller, kendes overhovedet ikke på sprogcentre. Der eksamineres ikke i dem. Man kan derfor ikke dumpe på dem. Det er ikke andet end tomme ord.

Men det var i tillid til ordene, at vi indgik aftalen og stemte den igennem i Folketinget.

Søren Krarup

Dér står vi nu. Vores håb og optimisme er blevet vendt til dyb skuffelse. Og anklager vi os selv, fordi vi har været for godtroende og taget de fine ord for grundfaste realiteter, så gælder det dog, at ordene er udtalt og skrevet ned. Vi troede faktisk, at de udtrykte en virkelighed, der

var anderledes end de foregående tiårs. Vi troede, at der var tale om en kraftig stramning. For en sikkerheds skyld ville vi erfare det ved selvsyn.

Og så kom sandheden for en dag.

Derfor må vi med ærgrelse og ruelse konstatere, at katastrofen fra 1980'erne og 1990'erne er ikke stoppet. Der er fortsat alt for mange, der får dansk indfødsret. Den falske opfattelse af indfødsretten lever videre.

Sådan som den f.eks. udtrykkes af Dansk Center for Menneskerettigheder, der hævder, at indfødsret er et »integrationsmiddel«, hvilket også venstrefløjen mener og handler efter. Nej, indfødsretten er folkets selvforsvar og -beskyttelse. Indfødsret er et andet ord for, at det er ikke tomhed og ligegyldighed at være dansk.

Vi troede, vi havde fået dette slået fast med aftalen af 7. maj 2002. Det er pinagtigt, at vi ikke kan tro det mere".

Søren Krarup

(kronik i Berlingske Tidende, 5/3 2004)

Professor går til "pennevennerne"

Gud ske lov har den private forening PEN ikke samme magt som det hedengangne SUKP (*Sovjetunionens kommunistiske parti, red.*). Men i princippet er det præcis den samme tankegang, der driver PEN og SUKP: Ytringsfrihed er i virkeligheden noget forbandet skidt, hvis den ikke kærligt kontrolleres af vidende, ansvarlige og gode kontrollanter, som altid ved, hvad der er sandhed og løgn om alt muligt på denne syndige jord. Og som ikke behøver at argumentere for deres opfattelse, fordi de i deres skinhellighed selv finder det så selvindlysende (...)

PEN har ydet sit elendige bidrag til bestræbelserne på at udgrænse og brændemærke en mand. Man har hermed

etableret sig som De Helliges Samfund. Fanden tage jer! Jeg var engang medlem af dette hykleri i den naive tro, at man arbejdede for ytringsfrihed og støtte til betrængte forfattere. Nu forstår jeg, at man i stedet vil bekæmpe betrængte forfattere af forkerte meninger (...)

Vor Herre bevare os for en sådan skinhellig forsamling. Det skatteyderbetalte statstilskud til dette forargelige sammenrend kan ikke blive fjernet for tidligt.

*Bent Jensen,
professor, dr. phil.,*

(Jyllands-Posten, 30/1-2004)

Er det nu så udansk?

"Det vil være hensigtsmæssigt at øge tilskuddet til repatriering efter princippet: Enten må ikke-integrationsvillige tage til et land, som bedre passer til deres ønsker og daglige praksis, eller de må acceptere de normer, som flertallet bekender sig til. Jeg skal være den første til at erkende, at denne fremgangsmåde er meget udansk, men nu har jeg i de sidste 20 år været vidne til, hvordan den danske model har spillet fallit. Derfor vil jeg nu anbefale et udansk alternativ".

*Lone Nørgaard
(Jyllands-Posten, 19/11 2003)*

Hvorfor mangler der læger i Danmark ?

Af Sune Dalgård

Vi har tidligere i Danskeren (2001 nr. 5, s. 6) behandlet det groteske forhold, Danmark er blevet påført eller har påført sig selv med en stadig stigende mangel på danske læger samtidig med og i høj grad forårsaget af, at uddannelsen på lægestudierne her i landet i stadig større omfang er blevet optaget af studenter fra andre lande. I de senere år er det svenskere, der udgør langt det største antal og den højeste procent af de udefra kommende.

Atter en gave fra Bryssel

Det skyldes, at kravet til karaktergenemsnittet ved studentereksamen for at få adgang til lægestudiet er højere i Sverige end her. Det kan det også sagtens være, da man derovre i modsætning til her har den ordning, at studenterne kan tage fag om, som de har fået lave karakterer i ved den første eksamination. De, der alligevel ikke har fået nok, kan så søge ind på lægestudium i Danmark, hvor de ofte har højere eksamen end de interesserede danske studenter. Den svenske studentereksamen er efter EUs regler ligestillet med den danske uanset den nævnte vigtige forskel.

Med disse helt forskellige og i virkeligheden usammenlignelige karaktermuligheder er det jo ikke så underligt, at svenskerne har gode muligheder her. Det har de også i stigende omfang opdaget og gjort brug af. I 1998 optoges 47 svenskere på medicinstudierne her, men antallet har siden været næsten konstant stigende og nåede i 2003 op på 187 eller ca. 16,5 pct. af alle de optagne. Andelen af alle ikke-danske er nu helt oppe på 28 pct.. Tidligere var det navnlig nordmændene, der dominerede, men deres antal er nu kvoteret og var 66 i 2003. Forbløffende er det, at Island med sin lille befolkning da tegnede sig for hele 39 nye medicinstuderende her (Jyllands-Posten 13/4 2004).

Når det er lykkedes at få begrænset antallet af nye norske studerende, er det fordi Norge ikke er i EU, oplyses det. Det er Sverige derimod, og derfor kan vi ikke gøre noget, men må roligt affinde os med også denne gave fra Bryssel, selv om det danske læge- og sundhedsvæsen hurtigt nedbrydes af den.

Ser vi på tallene, er det nemlig meget store dele af vore lægeuddannelser, der i de senere år er blevet beslaglagt af udlændinge. Alene svenskerne har i de sidste 6 år taget 7-800 studiepladser, der

ellers kunne være brugt til uddannelse af danske læger. Det ville have battet godt til at dække lægemangelen i Danmark, der anslås til omkring 700. Det samlede antal udlændinge optaget på lægestudiet i de samme år på over 1.500 ville have kunnet slå til flere gange. Der ville næppe have været mangel på danske studenter til at fylde pladserne; i 2003 var der i alt 2.614 ansøgere til 1.139 pladser på medicinstudierne i Danmark.

Ganske vist viser det sig, at mange af de fremmede optagne enten slet ikke møder op eller hurtigt opgiver at studere her; men det hjælper ikke noget, for når først semesteret er begyndt, kan man ikke fylde opståede huller ud med nye studenter; alle skal være med fra begyndelsen. Det er fra et dansk synspunkt kun dobbelt ærgerligt, at sådanne pladser derved er gået helt tabt for uddannelsen.

Danske patienter og studenter taber

Hvis så endda de nordiske medicinstuderende efter deres lægeeksamen blev i Danmark og nedbragte vor lægemangel. Men selv om egentlig statistik herom mangler, er det tydeligt, at langt de fleste tager tilbage til deres egne lande, og endda i nogle tilfælde tager en dansk lægeægtefælle med sig.

Det hjælper ikke, at man fra dansk side forøger antallet af studiepladser, når væksten i antallet af ikke-danske nyoptagne stiger endnu mere, som det er sket i 2003.

Lægemangelen gør sig derfor stadig

stærkt gældende navnlig i landets yderområder. Sygehusene dér er oftest så underbemandede med erfarne læger, at det er en fare for områdernes beboere (Jyllands-Posten 14/2 04). Disse må så tage til takke med udenlandske læger mest fra muslimske lande som Iran, Irak, Afghanistan m. fl., som visse journalister og aviser har kørt lange hulkehistorier om, hvor synd det var for, at de sad i flygtningelejre eller andre steder uden at kunne komme til at bruge deres fag. De får nu i stort tal arbejdstilladelser som læger ofte uden at kunne tilstrækkeligt dansk til at kunne tale med patienterne og uden større undersøgelse af deres lægelige kompetence.

Ingen synes at køre tilsvarende artikler om, at det er synd for alle de mange danske studenter, der snydes for muligheden for at blive læger, fordi studiepladserne tages fra dem til fordel for udlændinge, eller om, at det er synd for de tusinder af danske patienter, der derfor må nøjes med fremmede læger fra langbortistan i stedet for danske læger, de kunne tale med og have tillid til.

Der er ikke meget nyt i denne sørgelige historie. Man kunne måske have håbet, at vore politikere havde fået forholdene sat på plads og danskernes interesser i højsædet.

I stedet må man konstatere, at det blot er blevet endnu værre i de seneste år. Udlændinge har fundet ud af fidusen.

For danskerne er det bare en klam fidus.

Ingen synes, det er synd for alle de mange danske studenter, der snydes for muligheden for at blive læger, fordi studiepladserne tages fra dem til fordel for udlændinge, eller at det er synd for de tusinder af danske patienter, der derfor må nøjes med fremmede læger fra langbortistan i stedet for danske læger, de kunne tale med og have tillid til.

Misforstået frisindethed at lade så mange muhamedanere komme ind i så lille et land

Jyllands-Postens Marianne Juhl har haft et interview med nobel-pristageren i litteratur V. S. Naipaul. Hans familie er indvandret til Vestindien fra Indien. Han hører til de få intellektuelle, der tør være politisk ukorrekt, når han udtaler sig om Islam, om den tredje verden og om misforstået frisind på den europæiske venstrefløj. I interviewet, der bragtes 8/4 2004, hedder det bl.a.:

"V. S. Naipaul havde svært ved at finde en dansk forlægger til bogen *"Blandt de rettroende"*, og han husker også, at salget af den var uhyre beskedent i Danmark. Jeg prøver at undskylde på danskernes vegne ved at forklare, at interessen for indvandrerproblematik og islam ikke var stor for 23 år siden. Det er den til gengæld nu.

Det forstår han godt, da han hører, hvor mange indvandrere i Danmark, der kommer fra Tyrkiet, Pakistan og Mellemøsten. For første gang i samtale løb læner han sig forover og siger med lidt højere stemme:

»Så har I jo et kolossalt problem. Det er

V. S. Naipaul - indisk-britisk forfatter, født 1932 i Trinidad: Havde for 23 år siden kvaler med at finde en dansk forlægger til bogen *"Among the Believers: An Islamic Journey"* (Blandt de rettroende: En islamisk rejse). Bogen, der er på 426 sider, udkom dog i 1982 på forlaget Hekla i Mogens Boisens oversættelse.

folk, som ikke bare kommer fra en anden kultur, men som er aktivt fjendtlige over for jeres civilisation og politisk vil forsøge at underminere den. De kommer ikke for at blive en del af jeres land, men for at ødelægge det samfund, som tager imod dem. Det er misforstået frisindethed at lade så mange muslimer komme ind i så lille et land.

Sådan ser vi nødt på det i Danmark.

»Nej, og det er fordi folk ikke kan udholde tanken om, at der findes religiøs krig. Man ved ikke, hvordan man skal forholde sig til det. Det er meget lettere at forholde sig til en idé om befolkninger, hvis problemer skyldes fattigdom. Og at fattigdom er deres plausible årsag til at hade den vestlige verden. Sådan som venstrefløjen altid hævder. Den tyske forbundskansler Gerhard Schröder talte forleden om sammenhængen mellem terrorisme og fattigdom. Det er den slags idioti, man skal høre på fra folk, som ikke vil se i øjnene, at terrorisme er religiøs krig".

O. H.

EU som romersk-katolsk forbu(n)dsstat

Af Gertrud Johnsen

De sagde det om og om igen, politikerne. Land efter land. JA til EU betød ikke Europas forenede stater. Man lokkede og truede. Ingen kunne klare sig uden for fællesskabet! Nu da vi synger på sidste vers før den fuldbyrdede enhed, nævner man ikke længere "forenede stater". Nu taler man om fælles mønt, fælles politi, fælles love, fælles hær. Man taler om en

Bomærket for "European Monitoring Centre on Racism and Xenophobia" - det europæiske overvågningscenter for racisme og fremmedfrygt ...

storstat. Man fabler om præsident. Sidste skridt er ØMU. Så er det fuldbragt. De, der var vant til frihed, har længe følt ensretningen snærende. De slår sig i tøjret.

Ingen kan klare sig udenfor, sagde politikerne. Ingen. Norge klarede sig. Schweiz klarede sig.

Der er ikke fælles fodslag i befolkningerne. Ingen fælles sprog. Ingen fælles historie. Ingen fælles religion. Ingen fælles etnicitet. Ingen fælles syn på demokrati. Det skorter på alt, som kitter et folk sammen. Europas historie er spækket med gentagne og tilbagevendende eneherkervisioner. Romerriget, pavedømmet, det tysk-romerske kejerrige, Habsburgerne, kolonivældet, Solkongen, Das dritte Reich - og et islamisk Europa på vej mod det muhamedanske verdensherredømme, "umma". Sådan som stormuftien i Sarajevo og andre med ham arbejder på.

Visioner om magt

Politikere og kirkefolk taler med store bogstaver. De overdøver andre. Den tidli-

gere formand for EU-kommissionen, Jacques Delors, var klar over, at handelsaftaler og "indre marked" ikke var tilstrækkeligt til at smelte landene sammen. Man måtte hitte en åndelig fællesnævner, en fælles "sjæl", som man sagde. Med propaganda og indoktrinering kunne det måske lykkes. EUs overvågningskontor i Wien, EUMC, krævede ensretning i alle landenes massemedier og skolebøger. Pro EU. Man faldt over partier, der var EU-

... og den tyske måde at udtrykke sig på. Her optræder fru Winklers "Gedankenverbrecher"-kontor i en hjemmesideannonce blandt ligesindede.

kritiske, trådte på dem, vendte ryggen til dem. Ind i rækken med jer!

De fleste europæiske lande bygger på kristen kultur, så kirkerne samarbejdede økumenisk for at finde den fælles "sjæl", man søgte, idet de naturligvis var enige om at nedgøre eller forbyde visse sekter (!). De udfærdigede et dokument: "Det økumeniske charter støtter en forening af det europæiske kontinent. Uden fælles værdier kan der ikke opnås varig enhed". Præsterne skulle ikke bare forkynde Kristi lære men også bistå politikerne og bureaukraterne i Bryssel med at ensrette Europa. Som et slags supplement til den kristne trosbekendelse kundgjorde man en fælles stræben "for et human og socialt Europa, hvor menneskerettighederne og de grundlæggende værdier: fred, retfærdighed, frihed, tolerance, folkelig deltagelse og solidaritet kommer til deres ret". Florskler fra gamle politiske manifeste. Kommunistisk "tro" satte sig dybe spor i Europa under den kolde krig - langt ind i kirkekredse. Uklar tale er uklar tanke. De nedslidte ord giver rig mulighed for tolkning.

EUMCs chef, den østtyske Beate Winkler, og unionspolitiet får noget at gøre for at holde styr på den påtvungne åndelige ensretning i EU. Med gulerod og trusler om straf er de i fuld gang med, hvad vi må sige, og hvad vi ikke må sige. Bøder rasler ned, og fængsler fyldes med folk, der har tænkt højt. *Gedankenverbrecher* som tyskerne siger.

Sådan skabes en totalitær storstat

Det store flertal af EUs befolkninger er græsk- eller romerskkatolske. EU er skabt af katolikker. EU-mærket er jomfru Marias himmelkrone. Udmærket, men det bør ikke vække drømme om et EU-pavedømme. I Polen skulle et pavebesøg formå befolkningen til at stemme ja til

EUMC-direktør Beate Winkler, EUs overtante for rigtige meninger.

Pater Tadeusz Rydzyk fra Torun

EU. Mange polakker nærer – ikke uden grund – bekymring for storstaten, ikke mindst med udsigt til at 40 pct. af bøndergårde eller mere skal nedlægges. Den føderalistiske storstat kræver stor-drift. Paven ligeså – på sin vis.

Men Pater Tadeusz Rydzyk fra Torun står for en markant nej-side. Han forstod til bunds værdien af en radiosender og har i en halv snes år med dygtighed drevet Radio Maria (Maryja). I 1994 lykkedes det denne sender - som den eneste katolske radio i Polen - at få en landsdækkende licens. Programmerne består fortrinsvis i gudstjenester, bedestunder, kirkemusik, men har også sine ufravigelige synspunkter på EU m.m. og kom hurtigt på tværs af både stat og pavestol. Den havde (eller har?) op til seks millioner lyttere om ugen, hovedsagelig blandt landbefolkningen, hvilket svarer til 18 pct. af landets indbyggere. Af de i alt 47 lokale katolske radiostationer i Polen samarbejder de syv med Radio Maryja, mens 28 samarbejder med programforeningen "Plus", som oprettedes af biskopskonferencen og kardinal Glemp i 1998 som et modstykke til pater Rydzys radio.

Pater Rydzyk nøjedes ikke med radio. I tilslutning til den har han stiftet en bevægelse kaldet "Radio Marias familie" ("Rodzina Radio Maryja") med 5-6 millioner tilhængere og en børne- og ungdomsafdeling, som bakker op med alle mulige forskellige aktioner. Desuden drev (eller driver) han avisvirksomhed med et dagblad "Nasz Dziennik", der udkommer i 250.000 eksemplarer. Endvidere var (er?) tre stiftelser og en højskole med et eget journalist-institut under hans kontrol.

Vågner mon polakkerne?

Pateren har tilhængere både i rigsdagen og blandt de polske biskopper, men EU-positive kræfter giver den nationale pater

skylden - eller æren - for, at 38 "ultrakatolikker" ved sidste valg blev stemt ind i den polske rigsdag og skælder Fader Rydzyk ud for at være "national", "kontroversiel", "karismatisk", "antieuropæisk" o. s. v. I marts 2002 nedsatte det polske biskopsråd så en arbejdsgruppe på fire biskopper, som skulle forsøge at komme til forståelse med pater Rydzyk. Warszavas ærkebiskop, kardinal Jozef Glemp, bestemte den 14. august 2002, at Radio Marias virksomhed i hans bispedømme skulle være forbudt fra den 1. oktober at regne, medmindre man havde indhentet hans udtrykkelige tilladelse. Han opfordrede polakkerne til ikke at lytte til Radio Maryja, men - til Radio Josef. Flere aviser forudså et alvorligt skisma i den katolske kirke, så den biskoppelige arbejdsgruppe måtte berolige offentligheden. "Den katolske kirke i Polen splittes ikke", erklærede de.

Rydzyk lader sig ikke gå på, selv om tilsyneladende kun hans højagtelse for pave Johannes Paul afholder ham fra åben kamp mod kardinalen og dennes tilhængere. Pater Rydzyk har erklæret, at han bare retter sig efter Guds ordrer, og at de ikke passer til EU. Men alle kneb gælder for at nå frem til fuldbyrdelsen af den føderalistiske storstat EU. Den kritiske pater må bremses, så nu har man indledt en undersøgelse mod ham for skattefusk angående Radio Maryja.

Men måske de i EU nyankomne polakker snart opdager, at EUs ensidige meningstyranni har uhyggelige lighedspunkter med det, de så vel kender fra Sovjettiden.

Værrer end krig ...

Krig er en afskyelig ting men ikke den afskyeligste. Meget værre er en moral i forfald og en fædrelandskærlighed i opløsning udmøntet i tanken om, at intet er en krig værd. Den person, der ikke er beredt til at kæmpe for noget som helst ud over sin personlige sikkerhed, er en ynkelig skabning uden mulighed for at være fri, medmindre han gøres og holdes fri af gerninger, udøvet af mindre usle mennesker.

John Stuart Mill

Heller ikke terror kan gradbøjes

Om salvelsesfuld moraliseren hedder det i folkemunde, at dobbeltmoral vel følgelig må være dobbelt så god som almindelig moral. Almindelige tænksomme mennesker med jordforbindelsen i behold sørger således for, at deres uddannelse aldrig står i vejen for, at de lærer noget. Eksempelvis af, hvad de ser ske omkring sig, ved at bruge øjne, ørene og hovedet ikke mindst.

I de højere luftlag kniber det øjensynligt. En privat arbejdende danskers forsvinden i Irak (manden er siden fundet bestialsk myrdet) afstedkom eksempelvis i 18:30-TV-avisen 16/4 denne kommentar fra DR-korrespondent Ole Sippel: Det var usikkert, om der bag danskerens forsvinden stod "dem, der har taget gidsler" eller blot "almindelige landevejsrøvere". Men hvad i alverden er forskellen?

Den sippelske logik har ikke kun længe præget den almindelige politiske og historiske debat efter kommunismens kvælning i egne frembringelser. Her ses det eksempelvis, at fuldstæn-

digt ens ugeringer under nationalsocialismen og kommunismen bedømmes med vidt forskellige målestokke som den selvfølgeligste sag af verden. Kommunismens "idealistiske" tilsnit fremhæves, mens hitlerismen frakendes sit. Som om ikke begge var så fanatisk besatte af egne visioner - eller hallucinationer - at anderledes tænkende nødvendigvis måtte leve livet farligt.

Den dobbeltmoraliske logik præger også den aktuelle terrorbekæmpelse, der nødvendigvis har tilvunget sig plads på den mere eller mindre fælles politiske dagsorden i Europa og USA efter skændselsgeringen den 11. september 2001.

Såre almindelig er nemlig den forlor-ent "objektive" alt-er-ét-fedt-tænkemåde, at en person, der er terrorist i nogles øjne, er en frihedskæmper i andres - hvorved der lægges op til falsk skelnen mellem "god" og "ond" terror.

I vestlig politik og presse håndgribeliggøres dette knæfald for terror gen-

nem betegnelser som "modstandsbevægelse" og "selvmordsaktivist" (TV2). Europæiske medier synes gennemgående at foretrække underdrivelserne "militant" eller "radikal" for betegnelsen "terroristisk" sagt om organisationer, der blindt og vilkårligt myrder sagesløse civilister for at gennemtrumfe egen vilje. Er det mon "public service", jævnsides med den medieforkyndte illusion, at terrorister formildes ved, at nogen indlader sig på forhandlinger med dem?

Hvis terrorbekæmpelse skal virke på tværs af landegrænser og vinde kampen, må det slås fast, at terrorisme ikke kan gradbøjes, og at noget virkeligt eller indbildt ædelt ved en sag aldrig kan retfærdiggøre mord på uskyldige mennesker som politisk kampmiddel.

Og hvis pres udefra skal kunne modstås, forudsætter det allermindst ophør af udhuling indefra.

K. R.

Profet-pædofili ?

Retssagen i Belgien mod den pædofile bortfører, voldtægtsmand og morder Marc Dutroux, kunne næppe have fundet sted i et muslimsk land. For under islam er kvinder altid spærret inde og bestemmer ikke selv, hvem de vil have sex med eller hvornår, og der er ingen aldersmæssig grænse for, hvornår piger må udnyttes til sex.

Den iranske religiøse leder Hojatole-slam Imani fastslår, at "en kvinde skal affinde sig med enhver form for vold eller tortur, hendes mand udsætter hende for, for hun står i et og alt til hans rådighed. Uden hans tilladelse må hun ikke forlade sit hus, end ikke for at udføre gode gerninger."

Den store profet Muhammed blev forelsket i den lille Aisha, da hun kun var 4-5 år.

"Jeg plejede at lege med mine dukker, når Profeten var til stede, og mine veninder plejede også at lege med mig. Når Allahs profet trådte ind, hvor jeg bor, plejede mine veninder at gemme sig, men profeten kaldte på dem og bad dem være med i legen", beretter

historieskriveren Fateh-al-Bari på Aishas vegne.

Hun var datter af Muhammeds tro følgesvend Abu Bakr, som dårligt kunne afslå Muhammeds ønske om at gifte sig med Aisha. Men han overtalte dog Muhammed til at vente med at fuldbyrde ægteskabet til Aisha var knapt 9 år. (8 år og 8 måneder ifølge den muhamedanske månekalender). Muhammed var da 53.

Den store profets gerninger er eksempel til efterfølgelse for alle muslimer. Derfor anser muslimer 9 år for at være en passende alder for piger at blive gift på. At den ideelle giftealder ikke er lavere, må tilskrives Aku Bakr. Ville den ideelle giftealder have været lavere, hvis det havde stået til Muhammed alene?

Men selv yngre piger må gerne udnyttes til sex. Irans store "frelser", ayatollah Khoimenei, fastslår i sin bog Tahrirolvasleyh fra 1990 blandt andet:

"En mand kan have seksuel glæde af et barn, fra det er baby. Men han bør ikke gennembryde hendes mødom.

Anden form for seksuel brug af barnet er i orden. Hvis en mand gennembryder pigens mødom, skal han sørge for hendes underhold resten af hendes liv. Men pigen skal ikke regnes for en af hans 4 permanente koner, og manden bør ikke gifte sig med pigens søster". Videre skriver den helligkârne mand: "Det er bedre for en pige at blive gift, så hun kan få sin første menstruation i sin mands hus fremfor i sin fars hus. Enhver far, som bortgifter sin datter i så ung en alder, vil få en permanent plads i himlen".

At Marc Dutroux forgreb sig på 12-årige piger kan da ikke være en forbrydelse ifølge islam.

Demokratisk indstillede mennesker føler med rette afsky for Marc Dutrouxs gerninger. Denne afsky må vække undren blandt rettroende muslimer. For dem kan Marc Dutroux vel højst have gjort sig skyldig i at have krænket deres ejere: Fædrene, så længe de er ugifte - derefter deres mænd.

H. V.

USA-historiker foreslår stammeregering i Irak

I Irak-besættelsen, hvor også Danmark medvirker, er håb om et vestligt demokratisk styre omsonst, og i kampen mod terror er islamisterne særligt truende, fordi de er fanatikere, det er aldeles umuligt at føre forhandlinger med

Af Keld Rasmussen

USA og dets allierede, herunder en mindre dansk militærstyrke, holder nu Irak besat på andet år. Med krigen, der indledtes i marts i fjor mod tyven fra Bagdad, er det tydeligvis lykkedes at nakke Saddam Hussein og hans herskerelite. Uanset palaveren om, hvorvidt den ene eller den anden begrundelse er ægte eller ædel eller noget helt tredje - så er det en fuldbyrdet kendsgerning, at Husseins islamisk-socialistiske styre er sat fra bestillingen. Men mere tvivlsomt er herefter håbet om indsættelse af et fredsommeligt indstillet styre.

Særegen logik

At mange irakere det seneste år flittigt har brugt nyvunden forsamlingsfrihed til demonstrationer mod dem, der bragte forsamlingsfriheden til veje, er ganske tankevækkende. Og det kan da overvejes, om USA og allierede overhovedet kan formå irakerne til at vælge en styreform efter anglo-amerikansk og europæisk politisk skik. At nakke Saddam Hussein-regimet er tydeligvis mere ligetil og mindre tvivlsomt end at ville demokratisere den islamiske kultur, der er irakernes.

Et stigende antal terrorbomber mod sagesløse civile tyder på det. I det omfang, fredsommelige og skikkelige irakere overhovedet kan komme til orde, bliver de af helligkrigere fra egne rækker udsat for morderisk bombeterror i flæng for at fortrænge besættelsesstyrkerne. Og presset fra egne tyranners terror fremmer den særegen logik, at terroren alene skyldes amerikansk troppetilstedeværelse - og ikke de kredse, der giver fanden i, hvem deres bomber slår ihjel.

Spørgsmålet drøftes selvsagt også blandt amerikanere, der ser deres landsmænd farefuldt udposteret i et forehavende, hvis succes er alt andet end givet på forhånd.

Internet-bladet FrontPageMagazine tog i januar i år spørgsmålet op med emeritus-professoren Richard Pipes, der med speciale i Sovjetunionen har virket som underviser i historie på Harvard-universitetet.

Den polskfødte professor Pipes, der er forfatter til en snes historiske værker og var medlem af det nationale sikkerhedsråd under præsident Ronald Reagan, bliver af FrontPageMagazine (FP) spurgt, om han

Historieprofessor Richard Pipes, tidligere medlem af USAs nationale sikkerhedsråd under præsident Ronald Reagan.

Der bringes her uddrag af et interview, Pipes i januar 2004 gav det amerikanske FrontPageMagazine, der løbende bringer nyheder, analyser og kommentarer om amerikansk og international politik.

Det fulde interview med Richard Pipes - og meget andet - kan læses på adressen: www.frontpagemag.com

støtter Irak-krigen - samt om, hvad han ville råde præsident George W. Bush til at gøre i Irak og med hensyn til terrorbekæmpelse, hvis han var blevet spurgt. Pipes svarer:

"Jeg støtter Irak-felttoget, som efter mit skøn dramatisk har ændret magtbalancen i Mellemøsten til det bedre: Iagttag Libyens og Syriens adfærd. Men jeg ville råde præsident Bush til at glemme alt om at indsætte en form for vestligt demokrati i Irak men i stedet til at indsætte en effektiv stammeregering (...) Jeg tror, jeg ville være villig til at lade stammeoverhoveder regere Irak. For demokrati forudsætter fjernelse af alle institutioner mellem den enkelte borger og staten, men dette er ikke muligt i lande med stærke stammetraditioner".

Professor Pipes, der gik ind for en stejl amerikansk kurs over for Sovjetunionen, svarer herudfra om sit syn på kampen mod terror således:

"Jeg er stolt over at have spillet en rolle

i at få bragt sovjetregimet til sit fald. Skønt jeg dengang kun så almen fordømmelse af mit syn på Sovjetunionen og af den strategi, jeg anbefalede at bringe i anvendelse. Situationen har nu ændret sig dramatisk i en hel del af de senere år, og nu møder jeg snarere ros end kritik".

FP: Hvad har ændret sig ved situationen, og hvorfor har den ændring fundet sted?

Fasthed og handlekraft

"Jeg får utvivlsomt mere ros end ris for mine syn på Sovjetunionen og Rusland i dag, fordi jeg beviseligt har fået ret i det store hele. Hvad der i 70'erne og 80'erne tog sig ud som kontroversielle og spekulative synspunkter, er i dag kendsgerninger".

FP: Med hensyn til krigen mod terror - tror De så, at noget af den samme kamptaktik, der bragte kommunismen til nederlag, også kan have succes i den nuværende krig med islamismen? Vejer den nuværende trussel tungere end den, det sovjetiske imperium frembød? Hvilken strategi anser De nu for at være afgørende?

"Islamismens trussel er ganske forskellig fra den, Sovjetunionen lagde for dagen - både mindre truende, fordi dens tilhængere er svagere, og mere truende, fordi vi har at gøre med fanatikere, det er umuligt at forhandle med. Historien viser dog, at alle terroristbevægelser kan overvindes ved fasthed og handlekraft og gennem politi-infiltrering af deres strukturer".

FP: Uddyb venligst, hvad De mener med "politi-infiltrering", og hvorledes det skulle virke over for terrorgrupper som al-Qaeda.

"Med 'politi-infiltrering' mener jeg det at placere agenter i terrorist-organisationer. De kan komme terrorhandlinger i forkøbet. Deres tilstedeværelse sår også mistanke og virker demoraliserende. Israellerne har udviklet fortræffelige metoder i det øjemed og kan lære os meget".

Hvilken forskel ...

Den eneste forskel mellem demokratierne og republikanerne er, at demokraterne også vil tillade de fattige at være korrupte.

Oscar Levant

Først herrefolket - og så de andenrangs

"Islam tillader ikke muslimer at bo permanent under vantro herredømme. Muslimer, der bebod et ikke-islamisk land, skal derfor sørge for at pleje mindst mulig omgang med det vantro flertal. Det gøres ved at oprette enklaver, hvor islam, der ikke kun er en religion, men en social, en politisk og en juridisk orden, hersker. På den måde kan en muslim med god samvittighed hævde, at han overholder budet om ikke at leve under vantro herredømme.

Dernæst skal de arbejde for, at det omgivende vantro samfund underkaster sig islamisk lov. Det kan begynde med, at det omgivende samfund accepterer, at de islamiske enklaver er undtaget fra regler og love, der hæmmer de rettroende i at leve, som islam foreskriver, og som ellers gælder for alle. Det er ved at ske i Vesteuropa.

Det endegyldige islamiske samfund vil også bestå af enklaver, blot vil magtforholdene være omvendt. Den islamiske

enklave vil være den herskende, og de øvrige enklaver af kristne, jøder, ateister og andre vil bestå af andenrangs borgere, såkaldte dhimmi'er, der vil være underkastet diskriminerende regler.

De skal betale mere i skat, de skal bære særligt tøj, og de må ikke offentligt dyrke deres tro eller sige noget, der kan opfattes som kritik af islam. Således fungerede alle historiske islamiske samfund fra det

første kalifat i 7. århundrede til Osmanerriket, der gik under i 1922. Den væsentligste forskel på dengang og nu er, at de islamiske stater er blevet strengere mod de vantro. Kristne og jøder, der bebode muslimske lande i århundreder, er nu fordrevet eller undertrykt.

Når muslimer bor under vantro herredømme, har de lov og endog pligt til at vildlede de vantro, hvis det tjener troens sag og forhindrer frafald. Det kaldes taqiyah, og det er ikke odøst at minde om dette princip og deraf slutte, at sund fornuft tilsiger at måle muslimske talsmænd på deres gerninger og på deres tale til de rettroende ligeså vel som på deres tale til os, de vantro. Hedegaard angriber ikke muslimerne for at handle, som deres tro tilsiger dem. Han spår blot, at Vesteuropa risikerer at blive koloniseret, hvis vi ikke tager islam alvorligt".

David Gress
(Jyllands-Posten 29/1 2003)

Socialisterne allieret med islam i had til USA

Af Vera Kristensen

To dage efter udåden i Madrid viste TV 50.000 demonstrerende spanske socialister, der adlød al-Qaeda's ordrer. "Pax" stod der på socialisternes plakater. Det betyder "fred", og socialisterne supplerede med krav om, at de spanske soldater trækkes hjem fra Irak. Muslimernes mord på omkring 200 spaniere og 1.500 bombesårede i hospitalet blev belønnet med spansk underkastelse.

Og søndagen efter valgte knap halvdelen af de spanske vælgere at kaste sig i støvet for terroren: "Vi adlyder, vi adlyder", var den implicite besked til de militante islamister, og bin Laden frydede sig i sin klippehule. Spanien forlader nu anti-terror-koalitionen, og vi kan forvente nye liberale spanske indvandringslove, der øger fremmedinvasionen i Nordeuropa via det spanske transitland.

Madrid-terroren bliver kaldt Europas 11. september, og ekseperterne venter flere aktioner. Hvordan vil socialisterne i Danmark reagere på f. eks. massemord i Metroen? Det ved vi allerede, for kort efter 11. september 2001 afholdt "den kulturelle og politiske venstrefløj i Danmark" et debatmøde - det blev refereret 21/10 i Berlingske Tidende af forfatteren Henrik Dahl:

Terrorangrebet på New York og Washington med tusinder af døde var ifølge venstrefløjen "et logisk og berettiget angreb. Hvad man kunne forvente. Retfærdig harme over USAs overgreb. Udtryk for modstand imod globaliseringen. Skyldtes fattigdommen i den 3. verden. Det hele er Vestens skyld". Desuden mente nogle venstrefløjsrepræsentanter, at der skulle bygges en kæmpemoské midt i København.

Der er således ingen grund til at tro, at terrorbomber i Metroen i København vil få den danske venstrefløj til at reagere anderledes end spanierne. De er allieret med den islamiske terrorbevægelse i hadet til USA og i troen på, at muslimsk masseindvandring vil befordre det kapitalistiske samfunds ødelæggelse. Som EU ser de en udradering af kulturelt og religiøst homogene europæiske stater som en forudsætning for et nyt Europa. Deres EU-modstand er da falsk, for læsning af EUs hensigtserklæringer er identiske med venstrefløjens indvandringspolitik, sådan som den nylige kolbøtte i SF demonstrerede.

Danskernes tragedie er, at de har indvalgt et massivt anti-dansk flertal i Folketinget for enighed om, at en suveræn, dansk nationalstat ikke er noget at samle på. Det homogene er noget snavs, og det

multietniske er lykken. Og imens knalder terrorbomberne. Hvem tør spå om Danmark om 50 år?

Terapi-ideologi

Vi har skabt en generel terapeutisk atmosfære, der gør at vi altid leder efter skyld. Alle er jo angiveligt født gode, så når der er problemer, må man søge skylden hos sig selv. Det udbredes som en hel verdensanskuelser (...) Ved 11.9. spørges, hvad USA har gjort, siden det skete - snarere end at sige: Dette skulle ikke have lov at ske, uanset bevæggrunde! Her har man med virkelighed at gøre. Magtens virkelighed. Det er noget, der slår ihjel. Ikke principielle overvejelser som ved børneopdragelse.

Fay Weldon
(interview i Jyllands-Posten 31/3 2004)

Tyrkiet - et fremmedlegeme i EU

Af Poul Vinther Jensen

Debatten om, hvorvidt Tyrkiet bør optages i EU, er i øjeblikket et varmt emne.

Der fremføres mange forskellige argumenter for tyrkisk medlemskab, og løfterne til Tyrkiet fra EUs side har været mange.

Helt tilbage i 1963 blev Tyrkiet stillet i udsigt, at det kunne blive medlem af EU.

Dette løfte blev gentaget i Luxembourg i 1997. I 1999 i Helsingfors fik Tyrkiet kandidatstatus - det blev fulgt op på København-topmødet i 2002, hvor EU erklærede, at Tyrkiet kunne indlede optagelsesforhandlinger "snarest muligt", hvis de politiske kriterier ville blive opfyldt til december 2004.

Det er, hvad europæiske politikere har lovet det store land, der grænser op til Europa.

Senest har den tyske kansler Gerhard Schröder presset på formentligt for at tækkes de tre millioner tyrkiske vælgere i Tyskland. Men spørgsmålet er, hvad de europæiske befolkninger siger til tyrkisk medlemskab. Der er overalt i Europa stor skepsis - og med god grund.

Tyrkiet er ganske vist en afgørende og vigtig NATO-allieret. Men det er ikke et europæisk land, hverken geografisk eller kulturelt. Europas grænse går til og med Bosporusstrædet, så det er kun en lille del af Tyrkiet, der geografisk ligger i Europa.

Religiøst - og dermed kulturelt - er Tyrkiet uden for den europæisk kristne kulturkreds.

Landets 71 millioner indbyggere er for 98 procent vedkommende muslimer. Dernæst har landet en befolkningstilvækst så stor, at Tyrkiets befolkning vil være på 82 millioner i år 2015.

Det vil sige, at Tyrkiet bliver EUs næststørste medlemsland. Kun overgået af Tyskland, men i årene efter 2015 vil Tyrkiet i løbet af få år være EUs folkerigeste land.

Med et Tyrkiet i EU, hvor der er fri

bane for arbejdskraft og vareudveksling, plus store regionale økonomiske overførsler, vil det være mere end uforstandigt at inddrage dette land i det europæiske samarbejde. Der er rigeligt store økonomiske krav i forbindelse med optagelsen af de ti nye lande nu her den 1. maj 2004.

Det fremføres ofte, at Tyrkiet er sekulært ifølge forfatningen. Det er i princippet korrekt. Landsfaderen Mustafa Kemal Atatürk har siden 1923 præget landet i vestlig retning, når det gælder statsopbygningen. Men ellers ikke.

Og tag ikke fejl: Atatürk var ikke nogen ven af Europa, og de kristne menigheder fik ingen beskyttelse og er i dag næsten ikke til stede i Tyrkiet.

Det system, Atatürk grundlagde, var et elitært overklassestyre, der har kunnet bevare magten, fordi militæret stod bag det.

Tyrkiet er i bund og grund et muslimsk land med en helt anden tradition og et helt andet værdisæt end det, der er til stede i den europæiske kreds.

At landet til forskel fra andre muslimske lande er i stand til at køre en stærk økonomi, er en realitet. Væksten i 2003 var på ikke mindre end 6,5 procent, og bliver muligvis endnu højere i 2004.

Men det er ikke de økonomiske kriterier, der skal afgøre sagen om Tyrkiets medlemskab af EU. Det kan klares ved en udvidet og omfattende associeringsaftale, og det kan være i begge parter store interesse.

Men medlemskab må være udelukket.

Europa har ikke gode erfaringer med Tyrkiet. Det kan Grækenland og Armenien tale med om: De har erfaret den islamiske grusomhed og herskersyge til fuldkommenhed. Det såkaldte sekulære demokrati, som den berømte Kemal Atatürk grundlagde, er blot et facadedemokrati. Det er nu, som tidligere, den store muslimske majoritet, der sætter Tyrkiets dagsorden!

General Mustafa Kemal Pascha, født 1881. Efter Osmannerrigets sammenbrud blev han i juli 1923 den tyrkiske republikks første statspræsident under navnet Kemal Atatürk. Frem til sin død i 1938 regerede han som diktatorisk stats- og partileder. Fire måneder inden sin overtagelse af præsidentposten kom han på forsiden - vist ovenfor - af det amerikanske blad Time. Atatürks reformer af vestligt tilsnit samlede sig om statsopbygningen. Han var hverken ven af Europa eller landets kristne menigheder, der ingen beskyttelse nød og i dag næsten er forsvundet. Systemet, Atatürk grundlagde, var et elitært overklassestyre og facadedemokrati, der alene besad magten, fordi militæret stod bag generalen.

Atatürk udtalte under 1. Verdenskrig, da han overværede en af de store massakrer på armeniere og grækere: "Dette er tegn på, at Tyrkiet er rensat for forræderne, de kristne og udlændingene, og at Tyrkiet er for tyrkerne."

Nej, lad os bevare Europa som europæernes hjemlande og sikre den europæiske tradition og det europæiske kontinent med al den styrke, der er til stede.

Det vil i praksis betyde et "nej tak" til muslimske lande som medlem af EU!

Tyrkiet dækker et areal på 780.580 km² og er dermed ca. 18 gange større end Danmark - deraf med 24.000 km² beliggende i Europa. Befolkningstallet udgør i dag 71 millioner mennesker - mod kun knap 17 millioner i 1945. Tyrkiet har i alt godt 2.500 km grænser mod øst og syd op imod Georgien, Armenien, Aserbadjan, Iran, Irak og Syrien.

Alle islamister har nøjagtigt samme mål

I Vesten bliver visse mennesker tvangsindlagt på psykiatriske afdelinger - men i islams verden anses de som helgener og populære ledere. Men at forklare det med økonomiske og politiske omstændigheder er et selvbedrag

Af *Walid al-Kubaisi*

Ved at ville forstå folk fra fjerne kulturer ud fra en optimistisk norsk målestok skaber man et vrangbillede og et selvbedrag. Det er fordi folk i Norge er vokset op i en rationalistisk kultur med en demokratisk bevidsthed og har ens etiske holdepunkter ud fra menneskerettigheds-erklæringen, grundloven og realpolitikken, der tager deres udgangspunkt i konkrete interesser.

I Mellemøsten har folk derimod en religiøs, overtroisk instinkt-bevidsthed med kollektiv, primitiv legitimitet i hellige korantolkninger bygget på halal og haram - teologiske udtryk for tilladt og ikke-tilladt. Derfor er det rigtigt at tale om grundlæggende forskellige traditioner eller om, at islamisme heller ikke bare er en ren reaktion på moderne værdier og humanisme. Dette er en skævvreden fremstilling. Og det fordi islamisme er en variation af islamisk fundamentalisme, der eksisterede igennem århundreder inden modernismens opståen.

Samme ophav

Islamistiske grupperinger har samme mål og ideologi. Taktikken kan dog variere fra et land til et andet og fra en tid til en anden. Hamas er Muslimbrødrenes gren i Palæstina. Muslimbrødrene optræder som "moderate" i Ægypten, mens Hamas er krigerske med terror og selvmord. Terrorgrupperingene i vor tid er variationer af samme ideologi og mål, som var formuleret af Muslimbrødrenes teoretikere med Hassan al-Banna i spidsen.

Nogle vil skelne mellem disse islamistiske grupperinger. I fagmiljøet er der plads til sådanne detaljerede studier. Men for den brede offentlighed er det irrelevant. For hvor vigtigt er det at forstå forskellen mellem fascisme og nazisme? Er dette vigtigere end at forstå lighederne mellem disse to ondt? Og har jagten på forskellene mellem de islamistiske grup-

peringer som mål at legitimere de "moderate" islamister?

Prøver disse islamforskere igen at genskabe Frankenstein-monsteret? Under præsident Carter i sommeren 1979, et halvt år før Sovjets invasion i Afghanistan, fik den militante islamisme støtte fra USA som en CIA-organiseret operation. Samarbejdet mellem USA og al-Qaida fortsatte helt til 1999, da USA var i krig mod serberne. CIA finansierede en europæisk terrorbase for al-Qaida mod serberne med sæde i Albanien.

Fra et amerikansk synspunkt er al-Qaida en terrorgruppe, efter at konflikten med bin Laden brød ud. Fra et humanistisk synspunkt er det irrelevant at lede efter forskellene mellem disse islamistiske grupper, mens lighederne i ideologi, mål og planer er vigtige, eftersom de alle forkaster og bekæmper ligestilling, demokrati, religionsfrihed, ytringsfrihed og menneskerettigheder.

At opstille en sammenligning mellem stifteren af Muslimbrødrene (i 1928), Hassan al-Banna, er lige så fiktivt som at sammenligne Saddam Hussein med landsfader Einar Gerhardsen (Norges ledende politiker fra befrielsen i 1945 og en snes år frem, red.). For al-Banna har frembragt det ideologiske grundlag for alle islamiske grupper i vor moderne tid, både de moderate og de krigeriske. Den palæstinensiske intifada og de stenkastende skoleelever, der anstiftede den i 1987, vandt sympati fra verdensopinionen og fik styrket fredsføljen i Israel. Dette var en sejr for fred og for palæstinenserne.

Samtidig sad de palæstinensiske Muslimbrødre i Gaza og oprettede Hamas. Lederen, Ahmed Yassin, og hans stab studerede Koranens profetier. De kom til følgende konklusion: Israel bliver udslettet i år 2027 af de standhaftige paradiseskygger. Og "Paradiset er under sablenes skygger", ifølge Profeten. For at bane vejen for Israels udslettelse begyndte de med selvmordsbombningerne. Resultatet var, at palæstinenserne mistede verdens sympati, mens fredselkere i Israel blev dolket i ryggen - og folk valgte Sharon, som lovede at knække nakken på selvmordskandidaterne. Havde bombningerne ikke begyndt, ville Sharon ikke have været ved magten nu.

Det er ikke bare Israels øgede modtryk, der er årsag til islams selvmordslinje.

Snarere tværtimod. Selvmordsmentaliteten får støtte fra den krigeriske kultur, der hjernevasker den nye generation med forkyndelse af overtro og død. Et TV-program stillede dette spørgsmål til skoleelever: Foretrækker I en palæstinensisk stat eller at blive martyr? Eleverne svarede: Vi foretrækker martyrdåden!

Alle islamister får åbenbaringer: Al-Turabi i Sudan hører råb fra himlen. Khomeini ville ikke have en fredsaftale med Irak, fordi han i en drøm så "den skjulte imam", al-Mahdi, fortælle ham om en forestående sejr og en islamsk revolution i Bagdad. Mustafa Mashhor, Muslimbrødrenes øverste vejleder i Egypten, var overbevist om, at Muslimbrødrene vil overtage magten inden for 30 år. Dette sagde han før sin død i 2002.

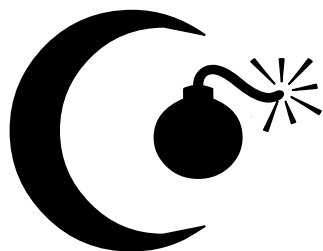
Apokalyptisk overtro

Abdul Salam Jasin blev spurgt om, hvordan islamisterne vil løse den marokkanske økonomiske krise efter en eventuel islamistisk revolution. Han svarede: "Gud vil gribe ind og løse vore økonomiske kriser". Sådanne ledere burde ikke forstås ud fra en økonomisk og politisk analyse men ud fra en analyse af syge mennesker, der lider af skizofrene hallucinationer.

I Vesten bliver sådanne mennesker tvangsindlagt på en psykiatrisk afdeling. I islams verden bliver de betragtet som helgener og populære ledere. Islamforskere vil klassificere dem for at hyldede "moderate" blandt dem. At sammenknytte disse islamiske bevægelser med økonomiske og politiske omstændigheder, giver ikke tilstrækkelig forståelse. De burde forstås på samme måde, som man forstår små kristne fundamentalistiske sekter i Norge.

De mest militante islamister er farlige for USAs interesser. Men de fredelige moderate Muslimbrødre, der missionerer for islam i Norge og har en række konvertitter bag sig, er farligere for hele samfundet.

Walid al-Kubaisi er født i Irak og bosat i Norge. Artiklen her blev bragt som et debatindlæg i Oslo-avisen Aftenposten 8/3 2004.

Israel, masseindvandringen - og jøderne ?

Af Geoffrey Cain

Jeg vil nødig i dialog med Glenn Pacharzina eller hans frænder, men når nu Danskerens februarnummer giver ham spaltepads, er man nødt til at reagere.

Og på en usædvanlig måde. Ifølge almindelig pli skal man forholde sig til, hvad en skribent har skrevet, (også til hvad han evt. har skrevet mellem linierne) og ikke til de meninger, vedkommende har luftet andre steder.

Dette princip har jeg i det følgende tilladt mig at fravige, fordi jeg i mange år har kendt Glenn Pacharzinas egentlige holdninger, og ved, at motivet er et brændende og altopslugende jødehad. Det er han nu snu nok til at gå stille med i artiklen i Danskeren, som er forlent med en pæn akademisk facade. Men den er falsk. Et røgslør, som jeg ikke vil spille tid på. Jeg vil ikke i "dialog med facaden", men med de holdninger der ligger bag den, så derfor denne mangel på pli.

Pres udefra, udhuling indefra

Men først en lille baggrundsorientering. Situationen er kort sagt denne:

Danmark er nu i en menneskealder blevet udsat for den samme elite-ledede nedbrydning som alle andre lande i den vestlige verden. Der er pres udefra og udhuling indefra, og det sidste er det værste.

Antallet af mennesker i Danmark, der nærmest har viet deres liv til at gøre Danmark multietnisk (dvs. muslimsk), er efterhånden enorm. De fleste af dem sidder i magtfulde stillinger og gennemtrumfer holdninger henover hovedet på folk længere nede i hierarkiet:

LO - især SID og BUPL - Arbejdsgiverforeningen (Hans Skov Christensen), Magisterforeningen, DJØF, Danske Kirkers Samråd (der modsætter sig et lovforslag om at forbyde imamers opfordring til djihad), Journalisthøjskolen, Danmarks Pædagogiske Universitet, Folkekirkens Nødhjælp, Danida, de danske biskoper med Kjeld Holm i spidsen, Mellemføleligt Samvirke, Amnesty International, langt de fleste socialrådgivere og bibliotekarer, de Autonome og stort set alle MFere uden for Dansk Folkeparti. Her skal man heller ikke glemme selve arkitekten bag masseindvandring, Hans Gammeltoft Hansen og den magtfulde junta, der satte den i værk: Bernhard Baunsgaard, Anker Jørgensen og Erling Dinesen.

Det vrimler med disse mennesker. DR alene har 900 (!) journalister ansat, de

allerfleste af dem multikulturalister, og når man kigger på kulturlivet, er praktisk taget ALLE skuespillere, forfattere og mediekandidater af den rette observans:

Listen nærmest uendelig ...

Benny Andersen, Bille August, Thor A. Bak, Leif Blædel, Lars Bonnevie, Egon Clausen, Erik Clausen, Bjørn Elmquist, Frede Farmand, Niels Foss, Mette Frederiksen fra PEN, Søren Gericke, Maria Giacobbe, Niels Hausgaard, Sten Hegeler, Lotte Heise, Anne Marie Helger, Bettina Heltberg, den kommende Lykkesoft-hustru Mette Holm, Hanne Vibeke Holst, Carsten Jensen, Erik Jensen fra Demos, Per Schultz Jørgensen, Morten Kjærum, Jesper Klein, Troels Kløvedal, Anne og Lisbeth Knudsen, Ole Krarup, Eivind Larsen, Peter Larsen, Rune Engelbrecht Larsen, Tom McEwan, Johannes Møllehave, Henrik Nordbrandt, Jørgen Flindt Petersen, Birgitte Rahbæk, Lars Rangaard, Lars Møller Rasmussen, David Rehling, Ebbe Kløvedal Reich, Klaus Rifbjerg, Johannes Riis fra Gyldendal, Paprika Steen, Finn Slumstrup, Jan Sonnergaard, Vibeke og Ruth Sper-

ling, Ole Steffensen, Kirsten Thorup, David Trads, Lars von Trier, Erik Valeur, Knud Vilby og så videre ...

Listen er nærmest uendelig, og omfatter vist også en del personer på Amalienborg. Der er ikke kun tale om toppersoner som Elisabeth Arnold, Marianne Jelved og Birte Weiss (der trods rygter om det modsatte ikke er spor jødisk) men om mellemkendte og helt ukendte over det ganske land, der yder deres til at skaffe fjernfremmede en privilegeret stilling i et samfund, hvor de ikke hører hjemme, og som de ofte har skaffet sig adgang til vha. falske oplysninger.

Et par hundrede af dem rykkede annoncer i Politiken og andre blade, hvor de udtrykte skam over at være danske. Sådan er holdningen blandt Danmarks såkaldte elite.

Det drejer sig måske om ca. 10.000 politisk korrekte personer - de fleste af dem interessant nok kvinder - der kun har foragt til overs for "bodegadanskere", som de ønsker skiftet ud med farverige fremmede. Forfatter og journalist Morten Sabroe har skrevet, at han længes efter et Danmark uden danskere, og denne holdning er ikke utypisk for de elitære 10.000.

Stor jødisk bekymring

Og nu kommer vi til sagen. Hvor mange af disse ca. 10.000 danmarksforgagtere er jøder?

Det er de allesammen i en eller anden grad, ville Pacharzina nok sige, men selv kan jeg kun komme på 15 måske 20 navne. Dvs. 0,02%. Hvad med de andre jøder? Deler de Bent Melchior og Keld Koplevs syn på det multikulturelle?

Det er det, Pacharzina stiltiende går ud fra, og desværre får han alt for let spil. Jøderne, som de er flest, har ikke udtalt sig offentligt imod de gældende holdninger på bjerget, og har sådan set kun sig selv at takke for, at Melchior og Co. har optrådt som deres allesammens talerør.

At flertallet af danske jøder er lige så bekymrede for den stigende muslimske indvandring som alle andre (eller endda mere end alle andre), er det kun de færreste, der ved, så myterne trives godt. Sagen er på flere måder dybt ulykkelig.

Og her kommer Glenn Pacharzina og hans ariske følgesvende ind i billedet. Bag skamrosningen af Israel som et land hvor "de højt besungne principper om det "multikulturelle og multietniske samfund" for længst er blevet fjernet fra den politiske dagsorden", aner man den dybere pointe, som Pacharzina venter med at

Danske jøder er væsentligt mere betænkelige ved masseindvandringen, end de giver udtryk for, skriver Geoffrey Cain. Her ses indgangen til synagogen i Krystalgade i København. Den stod færdig i 1833 efter tre års byggearbejde. Arkitekten var professor C. F. Hetsch.

servere til allersidste linie: Danske jøder skal ikke rose indvandring, når jøderne i Israel - som Pacharzina præsenterer som racister - lukker for al indvandring til Israel.

"Jødedominansen"

At de indvandringssliderlige danske jøder ikke fylder meget blandt de 10.000 indvandringssliderlige danskere, forstyrrer ikke Pacharzina og bagland synderligt meget. Det er der i hvert fald to grunde til.

For det første hævder Pacharzina & Co., at det er jøderne, der står bag det hele og trækker i trådene i kulisserne ("*dahinten steckt der Jude*", som Adolf sagde)

For det andet påstås mange af de 10.000 at have en blakket stamtavle. Nogle af dem er halv-, kvart-, ottendedels, sekstendedels, 32.-dels, 64.-dels eller 128.-dels jøder, og derfor med i komplottet. Og det er ganske vist.

En af de hovedmistænkte i denne forbindelse er pudsigt nok Politikens Tøger Seidenfaden. Det faktum, at faderen, den ikke-jødiske Erik Seidenfaden, var korrespondent i Berlin i Hitlertiden (!), og at moderen Lone Knutzon var en kommune-farvet dansker, har ikke spillet nogen rolle i sagen. Den ene af Seidenfadens bedste-forældre var jøde (Seidenfaden er altså "kvartjøde"), og det er nok til at sætte ham på anklagebænken. *Seidenfaden er en af dem!* - og det er ganske vist. På denne lidet overbevisende baggrund er Seidenfaden - der øjensynligt er blevet opflasket med den ikke særlig jødiske spise stegt flæsk - udnævnt til typisk eksempel på jødedominansen. Og intet kan overbevise jødeopsnuserne om andet. Men tilbage til Pacharzinas artikel.

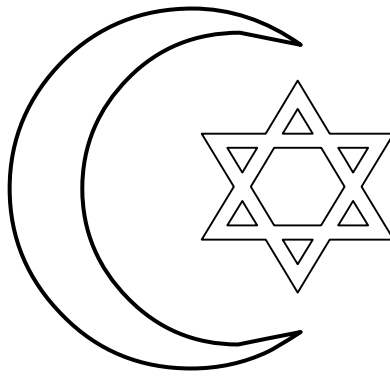
En anden forvanskning i den er landet Israels påståede evne til at forsvare sig med ufine metoder. Ja, bare det var så vel, havde jeg nær sagt.

Et Israel i opløsning

I virkeligheden er Israel mere truet af en demografisk opløsning indefra end Danmark, men det ved Pacharzina tilsyneladende ikke.

"Hvis Danmarks politiske ledelse lærer noget af den israelske og havde modet og viljen til at omsætte den lærdom (stop for det multietniske, GC) i praktisk politik - så ville Danmark og danskernes overlevelse være sikret for evigt. Så derfor lad os følge Israels eksempel".

Det vil jeg nu ikke råde nogen til at gøre. Israel som et vestligt land lider af den samme humanistiske sygdom som Danmark gør. Ligesom i Danmark og alle andre vestlige lande kontrollerer venstrefløjen medierne, undervisning og kulturellevet. Tit og ofte bliver lovmagernes for-

søg på at beskytte landet underkendt i retten.

20% af Israels befolkning er arabere, og dette tal påregnes at stige til 50% (!) om to generationer i kraft af familiesamføring (ja, det findes) og arabernes børnerigdom. Israel står m. a. o. i samme situation som Danmark, og kan af præcis samme grund (den humanistiske løkke om halsen) intet gøre for at redde sig.

Humanisterne vil aldrig give magten fra sig og vil aldrig indrømme, at de har taget

fejl. Men hvad det sidste angår, gælder det også for Glenn Pacharzina og hans frænder, så jeg har sikkert skrevet det her forgæves.

Note:

Det norske blad *Midtøsten i Fokus* nr.1/2004 skriver, at Israel i 2000 fik 26.800 ikke-jødiske indvandrere, 26.200 jødiske indvandrere og 7.000 indvandre-re, hvis etnisk baggrund ikke kunne fastslås. Ifølge Israels Centralbureau for Statistik har Israel nu 240.000 fremmedarbejdere, hvoraf 150.000 opholder sig ulovligt i Israel. "En stor del af disse fremmedarbejdere ønsker at blive i Israel for stedse" skriver *Midtøst i Fokus*. "6.000 af dem har registrerede børn, men der er nok langt flere, der ikke er registreret. Når "ulovlige" forældre får børn i Israel, har disse børn efter vanlig regel ret til at blive boende". Israel er iøvrigt på størrelse med Jylland og har ca. samme antal indvånere som Danmark.

Et palæstinensisk paradoks ?

Vi messer med på sangen og rakker det demokratiske vestlige Israel ned, der burde være et forbillede for hele Mellemøsten. Hvem andre end Israel har forvandlet gold ørken til frugtbar mark?

Araberne opfører sig på samme måde over for deres palæstinensiske "brødre", som hvis tyskerne i 1945 havde spærret de 12 millioner flygtninge fra østområderne inde på Rügen (hvor de siden var blevet til 60 millioner) i evig fornærmelse over, at polakkerne og russerne fordrev dem.

Eller tænk om spanierne aldrig kunne tale om andet end uretfærdigheden i, at briterne holder fast på Gibraltar, hvilket

skulle give dem en gudgiven ret til at lade Spanien forfalde og være forurettede på fuld tid.

(Israel er lovligt oprettet og har bl.a. optaget de jøder, araberne har fordrevet, men lad det spørgsmål ligge nu).

Jamen, om man så udslettede Israel, ville de arabiske stater og deres "brødre", palæstinenserne (hvem de så er), være lige vidt. Hvorfor ikke sige, at araberne må sluge den bitre kalk og lære af Israel og det øvrige Vesten, ellers kan de ikke hjælpes?

Lars Otto Kristensen
(*Jyllands-Posten*, 24/3 2004)

Redningsfolk gennemgår en café i Jerusalem kort efter besøg fra en selvmyrdende bombeterrorist. Der er ingen fredsvagter fra Enhedslisten til stede på fotografiet.

Uha, denne åh så forskrækkelige forening ...

I disse år er der for alvor tæppefald for de politisk korrekte meninger. Den Danske Forenings fremtidsprognoser for masseindvandringens ulykker har vist sig at holde fuldstændigt stik. Alligevel er forargelsen stor, når foreningen tegner sig i den offentlige debat. Niels Bach Jensen opsummerer og kommenterer de senest udskældte DDF-aktiviteter.

Af Niels Bach Jensen

I 1998 skrev et styrelsesmedlem af Den Danske Forening et DDF-hvervebrev til 800 læserbrevsskribenter, der i den offentlige debat, i de landsdækkende aviser, havde erklæret sig kritiske over for den førte indvandringspolitik.

Ud over at tiltaget gav flere nye medlemmer, gav det forudsigelig nok også presseomtale, vinklet i et negativt skær, forståes.

Da der ikke kunne findes noget odiøst i selve grundstenen i kampagnen, måtte blandt andet Morgenavisen Jyllandsposten sørgeligt nok kun konstatere, at Den Danske Forening "for tiden havde gang i en hvervningskampagne".

Til alt held for pressen dukkede en mandsperson op, der følte sig stødt af kampagnen.

Manden havde, angiveligt, skrevet et læserbrev omkring togtrafikken i det midtjyske og havde tilsyneladende på grundlag af dette modtaget et brev fra Den Danske Forening, med opfordring til at melde sig ind i foreningen.

Denne fantastiske nyhed kunne trække et par små artikler i landets aviser, ligesom det over en dag blev bragt som fast radioindslag.

At denne midtjyske tosse, ved siden af sit fut-tog-indlæg, havde skrevet et læserbrev vedrørende indvandringsproblematikken, som selvfølgelig var grundlaget for foreningens henvendelse, gav pressen

pokker i. Nej her var der tale om en forening, der med fremmedfjendske budskaber, uden tøven, ville mase sig ind på enhver, blot man havde en adresse.

Formålet var selvfølgelig at få foreningen til at fremstå som et noget halvskørt foretagende, hvilket dog ikke lykkedes.

Danskeren til Eks-Jugoslavien

Det lykkedes heller ikke i år 2000, hvor årets første hvervningskampagne var stilet til vores udsendte FN-soldater. Pressen fik ikke nys om tiltaget, hvorfor kun den daværende forsvarsminister, der højst sandsynligt havde vendt problematikken med sine medarbejdere, rettede skriftlig henvendelse til DDF, hvorunder han lod forstå at han ikke i fremtiden ønskede at modtage bladet "Danskeren".

Og hvad var det så der havde forarget den gode forsvarsminister?

For at belyse dette, må vi bladre tilbage i et af de tidligere numre af Danskeren, hvor vi kan læse følgende:

"Vi er en gruppe af tidligere udsendte FN-konstabler, der syntes det kunne være en god idé at sende de nuværende soldater i Eks-Jugoslavien noget lødigt læsestof, idet opholdet i Eks-Jugoslavien, som vi selv husker det, til tider kan være noget kedsommeligt.

Som sagt så gjort. Først indsamlede vi 400 - 500 mandblade og videofilm blandt vore bekendte, samt hos en "bladbytte-handler" der velvilligt donerede 100 blade til det gode formål. Dernæst rekvirerede vi 1350 numre af Danskeren hos jer, hvorefter vi fordelte bladene i 18 kasser - én til hvert kompagni.

Øverst i kasserne lagde vi mandblade - således at en eventuel mistænksom officer, der af vanvare måske kom til at kigge ned i kasserne, kunne se at det kun var "glade blade til soldaterne".

Via en officer som vi kender blev vi tilbudt, at han ville tage samtlige kasser med ned til Eks-Jugoslavien i midten af januar måned, og personligt uddele dem til samtlige kompagnier, idet han som udnævnt transportofficer havde mulighed for dette. Vi slog naturligtvis straks til, og sådan gik det til, at næsten 2000 danske soldater i slutningen af januar måned modtog de mange numre af Danskeren.

Kvit og frit bragt og leveret af forsvaret. Men det er ikke slut hermed.

I august 2000 kommer der et nyt hold soldater til Eks-Jugoslavien. Heriblandt er der tre af os, der har været med til den første happening. Vi har selvfølgelig allerede nu fyldt køjesækkene med hundredvis af Danskeren, som vi vil dele ud blandt vore kommende soldaterkammerater. Samtidig med dette har officeren, der før har hjulpet os (Han har for øvrigt også meldt sig ind i Den Danske Forening) lovet os, at han endnu engang vil tage et parti Danskeren med ned til de mange soldater, således at de kan blive orienteret om, hvor grelt det står til i dagens Danmark.

At dette uhyre fornuftige tiltag blev stoppet få måneder efter, var forudsigeligt. Men da var "skaden" sket. Friske og fornuftige unge Jens'er strømmede til foreningen og bibragte os en god saltvandsindsprøjtning.

Skolekampagne

I december samme år er den gal igen. Den Danske Forening udsendte på dette tidspunkt informationsbreve til elevrådene på 600 af landets skoler, HF og gymnasier.

Brevene indeholdt tilbud om foredragsvirksomhed på skolerne, ligesom de unge mennesker blev gjort opmærksom på foreningens eksistens via pjecer, klistermærker og DDFs internetadresse.

Brevene, der var direkte stilet til formanden for elevrådet på de pågældende skoler, var ikke forsynet med afsender, hvilket siden hen skulle vise sig at være en klog beslutning.

Nu kendte den hellige forargelse ingen grænser. Metervis af spaltepads i de landsdækkende aviser blev brugt på tilsværtning af foreningen.

Formanden for forældreorganisationen "Skole og Samfund" trådte frem og erklærede tiltaget som værende "unfair", at en politisk organisation som Den Danske Forening forsøgte at sælge sine synspunkter på den beskrevne måde;

"Jeg bryder mig personligt ikke om brevet indhold og tone. Hvis man som politisk organisation vil i kontakt med elevrådene, bør man - uanset hvilke

synspunkter, man vil sælge – gå ad de rigtige kanaler, hvilket er skoleledelsen eller bestyrelsen".

Nu skal formand dit og dat jo ikke diktere, hvem Den Danske Forening stiler sine breve til, ligesom han udmærket ved, hvor langt brevene var kommet, hvis de var sendt til nogen, der bare lugtede af skoleledelse.

Dette faktum kom da også for dagen, da flere elevråd, der var vidende om brevets afsendelse til dem, kunne konstatere at de aldrig modtog dette.

Ved at gå til skoleledelsen kunne de konstatere, at man herfra havde åbnet brevet, hvorefter det var endt i makulatoren – en procedure der havde stået på i årevis når man fra skoleledelsen side vurderede, at eleverne ikke skulle i besiddelse af eventuelt tilsendt materiale.

Denne selvbestaldede censur gav en berettiget parallel debat i pressen, hvorunder de pågældende skoleledelser til sidst måtte smide håndklædet i ringen og offentligt erklære, at de fremtidig ikke ville gøre sig til smagsdommer over, hvad de pågældende elevråd fik tilsendt, men blot formidle de uåbnede breve videre.

Ja, ja så tror vi på den ...

Imidlertid druknede meget af denne debat i den øvrige, der forudsigeligt nok havde en indvandrervenlig vinkling.

Elever, forældre og lærere, hvis politiske standpunkt var fjernt fra informationsbrevets ånd og tone, fik nu mulighed for at træde frem på TV i den bedste sendetid for at distancere sig fra tiltaget.

En journalist fik herunder fat på en skoleelev på 11 år, der vel nærmest kunne betragtes som "bogligt svag". Denne pågældende elev, der vel og mærke ikke havde det fjerneste at gøre med elevrådsarbejde, fik i et indslag i TV-avisen mulighed for at læse - eller rettere stave - informationsbrevet op, imens han ind imellem spillede lidt på blokfløjte!

Men det var ikke kun skolerne, der i den forbindelse blev opsøgt af journalister.

Formanden for Den Danske Forening blev også kontaktet, hvorunder han på landsdækkende TV sluttede debatten med følgende udtalelse:

"Hvis der findes skolebestyrelser, som ikke bryder sig om demokrati og fri information, så kan de alligevel have glæde af materialet. De kan jo arrangere en bogafbrænding, kaste vores materiale i flammerne, og på den måde give eleverne anskuelsesundervisning i, hvordan man i et totalitært samfund skaffer sig af med uønsket litteratur".

I over to årtier har indvandrerlobbyen haft uhindret adgang til børne- og ungdomsinstitutioner, hvor de via børne-

bogsklassesæt, temadage såsom: "Møden-rigtig-flygtning", vær "flygtning for en dag", "Lev af en nødhjælps-pakke" osv. osv. har haft mulighed for at påvirke ungdommen i negativ retning.

Slikonklerne kommer!

For at vende denne statsbetalte indoktrinering på hovedet besluttede DDF i oktober 2001 at sende et brev med følgende ordlyd ud til flere børnehaver:

Hej Børnehaveledelse

På en etisk og moralsk forsvarlig måde har I som børnehavedelse nu mulighed for at få et gratis konsulentbesøg af Den Danske Forening, hvor vi i fællesskab kan tale om "Positiv prægning af poderne" – således at alle raske børn kan få en nuanceret indstilling til verden allerede fra barnsben.

Vores besøg kan eventuelt munde ud i, at repræsentanter fra Den Danske Forening, på opfordring fra jer, kommer på besøg i børnehaven og agerer "Slikonkler for en dag".

Vi vil her fortælle børnene historien "Sørens Sorte Samvittighed" – omhandlende Søren på 5 år, der finder ud af, at hans forældre huser illegale indvandrere. Søren ved, at den er gal, men først da han betror sig til farbror Herbert, der er medlem af Den Danske Forening, får de ved fællesskab sat skred i tingene ved at rette henvendelse til politiet. Søren får selvfølgelig ved den lejlighed en stor pose slik af Den Danske Forening som tak for at have udvist samfundssind.

Herefter vil vi afslutningsvis lave et lille Mester-Jakel-Teaterstykke om alt det hurlumhej, der kan ske, hvis man som dansk dreng forelsker sig i en muslimsk pige.

På gensyn!

Venlig hilsen

Den Danske Forening

Brevet var naturligvis en stærk ironisk spejling af den ensidige propaganda, som børnene får tudet ørerne fulde af.

I stedet for at møde en såkaldt "flygtning" fik børnene mulighed for at møde en dansker.

I stedet for et indvandrer-forherligende børnebogs-klassesæt fik børnene mulighed for at lægge øre til en beretning om, hvad der i virkeligheden foregår ved et såkaldt "kulturmøde"

Og i stedet for at tygge på en nødhjælpspakke, som deres forældre selv havde betalt over skattebilletten - og vel

at mærke var beregnet til alle andre end de personer, der er i vort land - ja, så fik børnene tilbudt lidt godter til den søde tand.

Nu stod medie-Danmark på den anden ende.

Overskrifter som "Den Danske Børnelokker-forening", "Forening vil indoktrinere danske børn" og "Forening vil sælge fremmedhad med slik" fyldte aviserne.

Institutionslederne rasede, pædagogerne var "forargede", og forældrene til børnene rullede med øjnene, som var de en besvimmelse nær, når journalisterne for åben skærm oplæste brevet for dem.

Selvfølger var der ikke én børnehave, der benyttede sig af tilbuddet, men for at sikre sig, at der ikke sad en "højrenationalsindet" institutionsleder og legede med tanken om at invitere Den Danske Forening på besøg, blev der på foranledning af Københavns borgmester for familie og arbejdsmarkedsforvaltning, Winnie Larsen-Jensen (S), i al hast skrevet ud til samtlige lokale socialcentre.

I brevet blev det oplyst, at et besøg af Den Danske Forening vil være i strid med lov om social service, hvori det hedder, at "dagtilbud skal give børn forståelse for kulturelle værdier og mulighed for forståelse for andre kulturer, som de møder i deres dagligdag".

Endnu engang viste den højt besungne og lovpriste "tolerance" kun at strække sig til mødet med folk af samme observans.

"Forening sælger dødsvideo"

I slutningen af halvfemserne sendte den russiske regering et videobånd til samtlige af den vestlige verdens statsledere. Videobåndet var et sammenklip af optagelser, som muslimske gidseltagere og bødler i Tjetjenien havde optaget af deres gidsler.

Sekvenserne var alle optaget ud fra den samme drejebog: Tjetjenske muslimer kidnapper russiske arbejdsmænd, gejstlige eller soldater.

Herefter bliver den pågældende tvunget til at bede sine pårørende om løsepenge,

imens de håndholdte videokameraer snur-
rer.

Videoen sendes herefter til de russiske myndigheder, og hvis man ikke hører fra disse inden for kort tid, følger så fortsættelsen, hvor det pågældende gidsel bliver tortureret og henrettet på bestialsk vis.

Selvfølgelig var der ikke én reaktion fra den vestlige verden på udsendelse af båndet.

Politikere, journalister og andet godtfolk, der via videobåndet havde dokumentation for disse forbrydelser, valgte at ignorere tiltaget, der mere end noget andet gør op med den "tolerante muslim".

Via et tidligere folketingsmedlem fik DDF imidlertid en kopi af båndet, og da vi vurderede, at der mindst talt ikke ville blive et problem med eventuelle ophavsrettigheder, gik vi i gang med at kopiere båndet i hundredvis. Med båndet ønskede muslimerne jo selv at vise verden, hvad de står for, så i den gode sags tjeneste måtte vi jo hjælpe disse hædersmænd lidt på vej.

I anledning af de tjetjenske muslimers gidseltagning af teatergæster i Moskva i oktober 2002, der faldt sammen med den smagløse og islamforherligende "Tjetjenien Konference" i København, valgte DDF at udsende båndet til udvalgte journalister, ligesom det blev udbudt til salg i Danskeren samt på foreningens hjemmeside.

Båndet, der før var blevet ignoreret af journalister og politikere, gik nu som varmt brød, hvorfor DDF, grundet den store efterspørgsel, måtte i gang med at producere et 2. oplag.

Dette fik flere politikere op af stolen: Hvad lignede nu det?

Imens den selvbestaltede såkaldte tjetjenske "leder", muslimen Akmed Zakajev, stod på konferencens talerstol og indyndede sig hos det sædvanlige sammenrend af virkelighedsfornægttere - da havde denne latterlige forening den frækhed at påbegynde et så smagløst tiltag som at dokumentere virkeligheden. Dette måtte der sættes en stopper for!

DDF fandt sig igen i rollen som den forhadte budbringer, der kommer med dårligt nyt.

Når man ikke kunne lave om på de faktuelle forhold vedrørende muslimernes videooptræden, ja så måtte man forsøge at fjerne fokus fra fakta ved at gå efter formidleren.

SF-formand Holger K. Nielsens udtalelser til pressen vedrørende DDFs udsendelse af videobåndet var her meget symptomatisk for det hellige kor af forargede:

"Det viser, hvilket lavt niveau Den Danske Forening kører på. Det håber jeg,

Bogudsalg med lodtrækning

Alle numre af **DANSKEREN** - fra starten til udgangen af 2000 - i 3 flotte bind:

10-50	Bind 1 - alle numre fra årene 1987-1993, med register	200 kr.
10-51	Bind 2 - alle numre fra årene 1994-1997, med register	200 kr.
10-52	Bind 3 - alle numre fra årene 1998-2000, med register	200 kr.

Vinder af lodtrækningen denne gang:
P. Bührmann, Melby
- bøgerne er på vej med posten

Peter Neerup Buhl:

30-01	"Grundtvig og nutidens kamp for Danmark" (87 sider)	65 kr.
30-02	"Det nationale gennembrud. Europæiske modstandere af multikulturalismen" (142 sider)	50 kr.
30-03	"Kampen mod grænserne - fremmedkursens talsmænd. Ca. 1965 - 1990" (141 sider)	50 kr.
30-04	"Kampen mod grænserne - bd. II. 1990'erne: Multikulturalismen etableres" (157 sider)	60 kr.
30-06	"Gudmund Schütte - forsker og national stridsmand" (217 sider)	60 kr.
30-07	"Thorkild Gravlund - folkets digter" (110 sider)	30 kr.
30-08	"H. J. Hansen, dr. phil. - zoolog og polemiker" (116 sider)	30 kr.
30-09	"C. E. Friis - to gange Danmarks redningsmand" (94 sider)	30 kr.

Peter Neerup Buhl og Mogens Glistrup:

30-05	"Retssagen mod Islamlobbyen" (om Mogens Glistrups lange modstandskamp - 233 sider)	150 kr.
-------	--	---------

Ole Hasselbalch:

40-01	"Viljen til modstand" (om dem, der går imod masseindvandringen - 73 sider)	20 kr.
40-02	"Svig" (det officielle Danmark og DDFs forsamlingsfrihed - 96 sider)	30 kr.
40-03	"Pressenævnet" (om lefserdigt tilsyn med presseetikken)	20 kr.
40-04	"Opinionskampen 1933-1945" (om den åndelige kamp omkring nazisme og besættelse)	30 kr.

Søren Krarup:

50-01	"I virkeligheden - af dagens strid" (en række indlæg i 1980'ernes debat - 137 sider)	30 kr.
50-02	"Hvad med Danmark" (indlæg fra deltagere i Komiteen mod Flygtningeloven - 183 sider)	50 kr.

Povl E. Nørager:

60-01	"Stemmer fra fortiden" (et opgør med både gammel og ny nazisme - 193 sider)	50 kr.
60-02	"Kan det ske igen" (om fortalere for nazistisk tankegods i Danmark - 104 sider)	35 kr.

DDF-udgivelser af forskellige forfattere:

70-01	"Forbudte foredrag" (taler holdt i DDF 1996-1997 - 88 sider)	40 kr.
70-02	"Islam for vantro" (om islams indstilling til anderledes tænkende - 28 sider)	10 kr.
70-03	"Flygtningeeksplosionen - vor tids skæbnekrise" (svensk syn på problemerne)	10 kr.

BOGPAKKE: Vælg 4 bøger fra listen for 100 kr. - portofrit tilsendt

Sådan afgives bestilling:

Indsæt beløb på DDFs girokonto nr. 454-7551,
Den Danske Forening, Skomagergade 25, 4000 Roskilde
Skriv titelnumre (se venstre kolonne i listen ovenfor) på girokortet
Skriv tydeligt og anfør gerne dit telefonnummer

... og du deltager i lodtrækningen om de 3 bind på billedet !

Læs, om du har vundet i næste nummer af Danskeren !

at folk er kloge nok til at gennemskue. Man kommer ingen steder med den slags. Mit gæt er, at der er tale om russisk propaganda.”

Den gode Niensens udtalelser måtte dog i bedste fald betragtes som værende partisk, idet han samtidig med, at ordene faldt, var særdeles aktiv i den til lejligheden opfundne ”Støttekomiteen for Tjetjenien”.

Vanen tro forsøgte store dele af pressen også at til sværte DDF. Den sjællandske gratisavis MetroXpress reserverede således 8/11 2002 forsiden til det nye tiltag

under overskriften ”Forening sælger dødsvideo”. I artiklen kunne man således læse, at videoen tilhørte kategorien ”snuff film”.

”Snuff” kan vel nærmest oversættes med ordet ”dødsporno”: Optagne sexfilm, hvor kvinder bliver slået ihjel under den intime akt, hvilket skulle ophidse visse seksuelt afsporede personer.

Dette var altså hvad DDF denne gang fik forsøgt skudt i skoene!

De journalistiske tiltag blev dog ikke kronet med held, idet den folkelige debat omkring emnet blev klart mere nuanceret

- og det endda med hjælp fra muslimerne selv!

Og fremtiden, hvad byder den på?

Jo så længe der er private og offentlige institutioner, arbejdspladser, foreninger, klubber og enkeltpersoner der har ekstra - og muligvis akut brug for Den Danske Forenings udelte opmærksomhed, lige så længe vil DDF forsætte sin opsøgende virksomhed og informative virke.

Er Jyllands-Posten på en Politiken-kurs?

Den 6. august 2003 bragte Frederiksborg Amts Avis følgende læserbrev. Under overskriften ”De bliver forrådt af deres egne” skriver Sigurd Høy således om udlændingeloven:

Hvornår går det op for det danske folk, at de i den forfejlede udlændingepolitik er blevet forrådt af deres egne?

Tre af de fremtrædende heri: Poul Schlüter, Poul Hartling og Uffe Elle-mann-Jensen har fået tildelt Storkorset, og deres våbenskjolde ophængt i det ærefulde galleri på Frederiksborg Slot, medens Erik Ninn-Hansen, der dog forsøgte at begrænse galskaben, blev fradømt alle æresbegreber, og Mogens Glistrup idømt ubetinget fængsel for at sige sandheden. Sådan!

P.S. Årsag til nuværende problemer er jo slet ikke af nyere dato.

Dette korte og klare indlæg var tidligere blevet sendt til Jyllands-Postens debatredaktion, som imidlertid ikke reagerede på det, hvorfor Sigurd Høy 22. juli havde skrevet:

Til Jyllands-Postens Debatredaktion.

Den 7. juli sendte jeg lidt til brug for et læserbrev, som jeg ikke har set noget til eller fået retur. Desværre har jeg ikke nogen kopi at undvære, men det handlede om den forfejlede udlændingepolitik og dens politiske bagmænd, som der kunne være skrevet meget mere om.

Det er mit indtryk, at de fleste, som får noget optaget herom i JP, savner baggrundsviden og ikke aner, hvad der er foregået af politiske dumheder gennem de seneste 10-20-30-40 år.

Og hvad med ombudsmanden (folketings), Hans Gammeltoft-Hansen, der som arkitekt til den famøse udlændinge-

lov af 1983, og som superlobbyist fik vedtaget den på trods af alvorlige advarsler?

Skal de skyldige til den problematiske fremmedindvandring blot sidde tilbage-lænet og nyde fede pensioner eller forblive i Folketinget for at glatte ud på problemerne, som de selv har skabt?

Og hvad med den letsindige tildeling af dansk statsborgerskab og mange andre onder, som plager samfundet?

Bliver de fleste indlæg blot afvist pga. påstået pladsmangel, medens der frådzes med plads til andet ligegyldigt bavl?

Mon chefredaktør Carsten Juste overhovedet aner, hvad der foregår i debatredaktionen? Intet tyder på det, når man i

interviewet 12. jan. læser, at han fremhæver debatten som noget meget vigtigt, men JP er så sandelig ikke, hvad JP var engang, og alliancen med Politiken kan vel ikke være skyld i det hele? (...)

Da der heller ikke kom svar på denne henvendelse, skrev Høy 6. august til chefredaktør Carsten Juste:

Når jeg skriver til Dem, skyldes det, at jeg har en mistanke om, at Debatredaktionen ikke har tilsendt Dem en kopi af det vedlagte brev af 22. juli, som jeg bad dem om, for så havde jeg nok fået et svar.

Tydeligt nok har mit korte manuskript til et læserbrev været så ubehageligt afslørende, at det er gået direkte i papirkurven og ikke tilbagesendt med den lakoniske bemærkning om pladsmangel, da vel ingen har villet lægge navn til den egentlige afvisningsårsag.

Årsagen til de nuværende problemer med de fremmede er jo slet ikke af nyere dato, men jeg har aldrig i JP fået spalteplass til at gå i dybden til Ondets rod, som omfatter de fejltagelser, der kan drages lære af - ikke mindst for politikere. (...)

Jeg skrev allerede mit første læserbrev til JP i december '84 om den letsindige udlændingepolitik, og det fik overskriften: Bekvemmeligheds-flygtninge - og mange fulgte efter, men ingen fra ansvarligt hold har taget særlig notits af læserbreve.

I kronikken udtrykkes undren over, at så relativt få danskere har reageret, men det skyldes for en stor del "racismevåbnet", som ansvarlige politikere og andre har brugt som beskyttelse for deres fejltagelser.

Det er i hvert fald beklageligt, at egentlig skyldige for miseren med de fremmede bliver hyldet med kors og bånd og stjerner.

Også dette brev blev ubesvaret ...

Ord, ord, ord ...

Uafhængighedserklæringen - ordene, der søsatte USA som en nation - er på 1.300 ord. Bibelen, der er Guds ord, er på 773.000 ord. Skattelovgivningen, der er politikernes ord, er på 7.000.000 ord - og endda voksende.

Steve Forbes

Kulturformidling eller meningstyranni ?

Fra museums kataloger og tidsskriftet **AKTION** fra 1970'erne trækker Gertrud Johnsen tråde fra 1968 til nutidens kulturkamp - danskernes frihedskamp mod påtvungen, statsorganiseret hjernevask for egne penge via skatten

Af Gertrud Johnsen

Kulturradikalismen gennemsyrede hele samfundet fra vuggestuerne til universiteterne, bibliotekerne, teatrene, museerne, massemedierne - overalt hvor 68'erne så mulighed for at censurere og indoktrinere. Kik f. eks. på museumspædagogerne.

Arkitekt Inger Sorgenfrei er et godt eksempel. Hun var ansat på Nationalmuseets oplysningsafdeling, bl.a. med ansvar for Bredeudstillingerne om Sporten, Den hvide Gud, Kina - Riget i Midten og andre særudstillinger. Hendes målsætning var politisk.

Meningsarkitekt i fridressur

Nogle museumsfolk rystede bare på hovedet, men direktøren for Orlogsmuseet, B. Munthe Morgenstjerne, tog til genmæle med disse ord:

"Er det mon mig, der - svækket af alderen - intet begriber, eller var Inger Sorgenfreis debatoplæg faktisk andet og mere end en række helt unuancerede marxistiske skrat i en old-gammel propagandatrompet? Gav det virkelig noget som helst konstruktivt - for slet ikke at sige tankevækkende - bidrag til fremme af løsningen af de problemer, hvorom mødet jo reelt drejede sig, nemlig dansk museumsformidling?

Det kan da kun aftvinge respekt, at Inger Sorgenfrei er sig politisk bevidst og dertil dybt engageret i sin revolutionære tro, men det må forekomme aldeles ubegribeligt, at hun mener at kunne blande

både museumskolleger og endog museumsinstitutioner ind i sine helt private affærer.

Men nok om Inger Sorgenfreis politiske postuler - næsten værre er hendes valg af illustrationsmateriale. Jeg må tilstå, at jeg simpelthen krummede tæer af flovhed over, at hun ved offentliggørelse af et dusinfuldt propagandategninger af tvivlsom kvalitet har kunnet manifestere en sådan foragt for sine læseseres intellektuelle niveau og en så overdådig mangel på takt, som det eksempelvis ses af hendes følelseladede opfattelse af den "reaktionære", der "bestemmer over kapitalen" (Sorgenfreis egne termini). Heldigvis får han da også en gevaldig en på trykken! En smagfuld karikatur, ikke sandt? Man spør sig, om den mon er udtryk for kvaliteten af det argumentationsmateriale, Inge Sorgenfrei forestiller sig anvendt ved de "kulturkamps-udstillinger", hun så varmt går ind for? Det er i alle tilfælde lige så smagfuldt - og lige så diskriminerende - som det, man med væmmelse erindrings sig fra visse tyskeres "kulturkamp" i tredive-erne.

I et foredrag forklarede Sorgenfrei, at Danmark har tre samfundsklasser med tre forskellige ideologier. "Og hvor ville det hele være nemt, hvis arbejderne var socialistiske, mellemlagene var socialdemokratiske og radikale og kapitalen var konservativ, venstrefolk eller fremskridtsfolk". Men nej, store grupper er "i virkeligheden på det gale hold". Derfor skal museumspædagogerne gennem museumsformidlingen få dem på den rette vej! Vi skal tage "kulturkampen" op. "Vi (= museumspædagogerne) vil være begunstige i denne kamp, fordi museerne i kraft af sit borgerlige grundlag har næsten hele det borgerlige samfunds tillid" (sic!).

Hashbods forskning

Ingeborg Christmas-Møller vedstår i forordet til sin bog "På fattighuset. Greve Hospital og andre fattighuse på landet i 1700- og 1800-tallet" (Nationalmusset 1978), at hun ikke er objektiv. Hun henviser til Information, Tine Bryld og Peter Ege som "faglitteratur". Antropologen Annette Leleur opnåede studiemidler til at "analysere en dansk subkultur". Forskningen førte hende til kvinde-øljere, rødstrømperne og lesbisk bevægelse. Kvindeguppen på Etnografisk Samling arran-

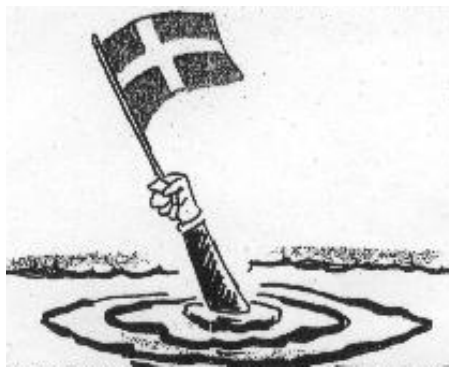
gerede udstillingen "Verdens Kvinder, Kvinders Verden" i 1977, af Leleur betegnet som "aktionsforskning". Den skulle medvirke til ændring af forholdene.

I nutidens historieløshed gør Nationalmuseets biograf en indsats for at lære børnene Danmarkshistorie. Det sker bl.a. med Annika Elmkvists "Historiebogen" fra forlaget Demos 1970, omsat til tegnefilm af Jannik Hastrup.

Etnograferne interesserer sig også for Christiania. Museet støttede bl.a. fristaden med bogudgivelser, og efter højesteretsdommen om, at besættelsen af området var ulovlig og skulle ophøre (dommen blev grundlovsstridigt tilsidesat af folketinget), afholdt museet en Christianiakonference. Festsalen var ramme om begivenheden. Sådant giver odeur af forskning på højeste plan. Man havde inviteret lutter fine folk med titler: Læger, psykologer, sociologer, teologer, professorer. Overvejende tilhængere af fristadens lumre narkomiljø - eller brugbar naive, måske lokket af den forfængelige kildren af "at være noget". Her var H. H. Brydensholt, Joakim Israel, Anne Marie Rubin, Kai Lemberg, Fini Schulsinger, Peter Ege, Ole Jensen m. fl.

Arrangementet kostede skatteborgerne over 26.000 kr.

Og gammel kærlighed ruster ikke: Med behørigt presseopbud og reception inviede Nationalmuseet sidste år en hashbod fra Pusherstreet. Et "nationalt klenodie", museets kulturarv! Introduktion ved museets direktør Carsten U. Larsen, tale ved

Så er Danmark og danskerne sat på plads og bragt i deres helt rette sammenhæng. Illustrationen stammer fra "Dansk tidsskrift for museumsformidling" ...

... og samme publikation har bragt denne vignet med billede af en rask, dansk dreng. Det skønnes, at drengen er afbildet efter grundig, pædagogisk behandling.

Lykke Pedersen og film ved Nils Vest. Sidstnævnte lavede i sin tid en propagandafilm for palæstinenserne imod Israel. Den blev angrebet i folketinget for uve-derhæftighed. Sammen med andre Solvognsfolk deltog han i nissehalløjet i Magasin, hvor man uddelte forretningens varer som julegaver. Hans sambo, Britta Lillesøe, deltog også i Solvognen, både i Magasin og ved indianerspektaklerne i Rebild, hvor man smed blodposer efter dronningen.

Efter Christiania-filmen var der debat, behørigt styret af en majoritet af udvalgte paneldeltagere med de rigtige yderliggående venstrevredne holdninger. Kort og godt alt mangelfuldt og ensidigt belyst i 68ernes ånd.

En aktuel svinestreg

Her er et af de sidste eksempler på den marxistiske kulturelites fremfærd:

En skrift med titlen "Rene griserier" var et svar på fundamentalistiske muhammedaneres diskriminerende krav om, at vi i

vor europæiske kultur ikke må have et billede af en gris på børneafdelingen på et sygehus eller læse eventyr om grise. Bogen belyser grisens kulturhistorie og vort årtusindgamle nære forhold til dyret. Den præsenteredes for lederen af Nationalmuseets butik, Maj Jørgensen. Hun syntes, den så godt ud og ville være velegnet til salg på Frilandsmuseet. Hun drøftede pris og moms med forfatteren.

Da denne senere henvendte sig for at høre nærmere, afviste Maj Jørgensen kategorisk bogen som værende "racistisk", fordi den imødegik muslimernes krav.

Da både integrationsminister Bertel Haarder og kulturminister Brian Mikkelsen havde udtalt sig pænt om bogen, henvendte forfatteren sig til Nationalmuseets direktør, Carsten U. Larsen, og klagede over Maj Jørgensens begrundelse for bortcensureringen.

Direktøren fandt så på nye motiveringer for at klare frisag for den egentlige begrundelse: Museets politiske bedømmelse og meningsterror.

Nationalmuseets butik står for "kulturformidling". Men det gælder altså ikke alle kulturer i det "multikulturelle" samfund. Vor egen må vi ikke forsvare mod angreb og overgreb!

Der kunne nævnes utallige andre eksempler på kulturradikalisme og ensidig marxistisk manipulering med museernes publikum: Forherligende udstilling af 60ernes udflippethed, forsøg på at overbevise folk om, at Danmark er et indvandrerland, propaganderende ordvalg i oplysningerne for de besøgende o.s.v.

Har flertallet ret eller magt ?

Vor viden og forståelse gør alene fremskridt derved, at nogle går imod flertallets mening. I de forløb, hvor meninger dannes, kan et hvilket som helst synspunkt udmærket blive flertallets synspunkt på et tidspunkt, hvor det ikke nødvendigvis behøver at være det bedste: For nogen vil være kommet længere end det punkt, flertallet er nået til. Det er fordi vi endnu ikke ved, hvilken mening, der blandt mange nye og konkurrerende meninger viser sig at være bedst, og derfor afventer vi det tidspunkt, hvor en mening har fundet tilstrækkelig støtte.

Fredrich August von Hayek

EFTERLYSNING:

Fotografier fra Den Danske Forenings første år ønskes til låns

Den Danske Forening nærmer sig så småt sin 20-års fødselsdag, og vi er begyndt at samle materiale til en jubilæumsbog.

Vi efterlyser derfor fotografier fra foreningens første år. Billederne kopieres og returneres med tak for lån.

Send billederne til:

DDF,
Skomagergade 25,
4000 Roskilde

Bøger og tidsskrifter

En øretæve til islamlobbyen

Soldier of Fortune
Udgiver og ansvarshavende redaktør: Robert K. Brown.
(Tidsskrift, udkommer 12 gange årligt. Årsabonnement: USD 70).

Som *Den Danske Forening* og bladet *Danskeren* herhjemme har været en knaldende lussing lige i fjæset på indvandrerlobbyens eftersnakkere, har bladet *Soldier of Fortune* i USA været en månedlig, international velplaceret øretæve på humanisternes flommefromme kinder.

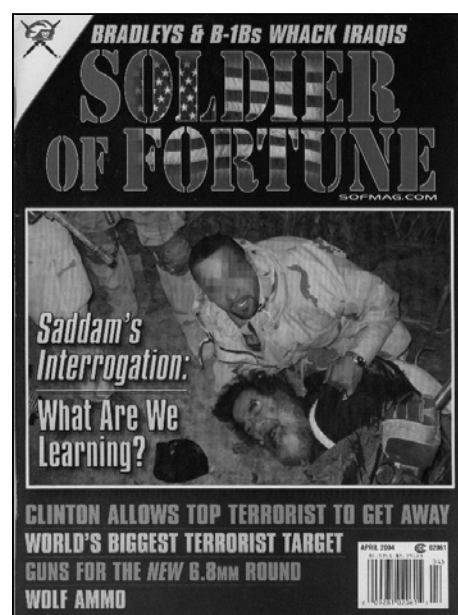
Soldier of Fortune - SOF - blev skabt i 1975 af Robert K. Brown, der på daværende tidspunkt var oberst i den amerikanske hær.

Bladet var fra starten anti-kommunistisk og fortaler for et stærkt amerikansk forsvar. En linje, der har været fulgt i samfulde 29 år.

At godt købmandskab kombineret med idealisme går fint hånd i hånd, beviste bladet i 1989, da verdenskommunismen var stækket i væsentlig grad, og da der derved ikke kunne leveres focusartikler i samme størrelsesorden til bladet.

Staben bag *Soldier of Fortune* bragte dette år 3 fortløbende hovedartikler med overskriften "Islam – The New Evil Empire", og har lige siden dækket emnet på fremragende vis.

Det ligger i kortene, at specielt den verdensomspændende muslimske terror-

isme vendt mod vesten så absolut trækker de største artikler i hvert nummer.

Hvert nummer bringer artikler fra alle verdens brændpunkter - og det lige fra Afghanistan til Philippinerne. Artikler, der *ikke* er skrevet af det sædvanlige sammenrend af venstreorienterede bladsmørere men derimod af personer, der er tro mod vestlige værdier - tilligemed, at bladet i høj grad benytter sig af skribenter, der forretter udstationeret militærtjeneste.

Og der er vel og mærke tale om artikler, hvis form, ånd og tone ikke er præget af, at man skal vende den anden kind til muslimsk intolerance og okkuperingsplaner. Artiklerne er skrevet offensivt med gevær i den ene hånd og fyldepen i den anden.

Før i tiden kunne man endda læse artikler i bladet forfattet af bevæbnede "observatører", som man halvt uofficielt sendte ud til verdensdele, der i høj grad havde krav på håndfast vestlig opmærksomhed.

Udover artikler sættes der i bladet fokus på andre mediers fravalgte nyheder, læserbreve, boganmeldelser og annoncer for alt mellem himmel og jord.

Et eksempel på en fravalgt nyhed: Terroristen Mohammad Atta - muslimen, der menes at føre det kaprede fly ind i Tower One den 11. september - var i forvejen absolut ikke ukendt inden for terroristhåndværket. I 1986 sprængte han en bus i luften i Israel. Han blev efterfølgende fanget, dømt og fængslet af israelerne. Som en part af Oslo-aftalen i 1993 måtte Israel løslade mange såkaldte "politiske fanger" men nægtede dog at løslade indsatte, der havde "blod på hænderne" - herunder Mohammed Atta.

Daværende præsident Clinton insistere dog på at *alle* blev løsladt. Kravet blev slutteligt fulgt, og resultatet kender vi alle i dag.

En svedig detalje fra bladet er den månedlige to siders "Situationsrapport vedrørende terrorisme", der bringer bulletiner fra de - mange - lande, der p. t. er berørt af terrorisme. Vel at mærke oplysninger, som andre medier enten ikke har indsigt i eller bevidst fravælger.

For interesserede, der ikke ønsker abonnement men dog er interesseret i at holde sig ajour, kan denne situationsrapport samt udvalgte artikler hentes gratis på bladets internet-side:

www.sofmag.com

Redaktør Robert Kelly Brown kan nås på adressen Kelly@sofmag.com

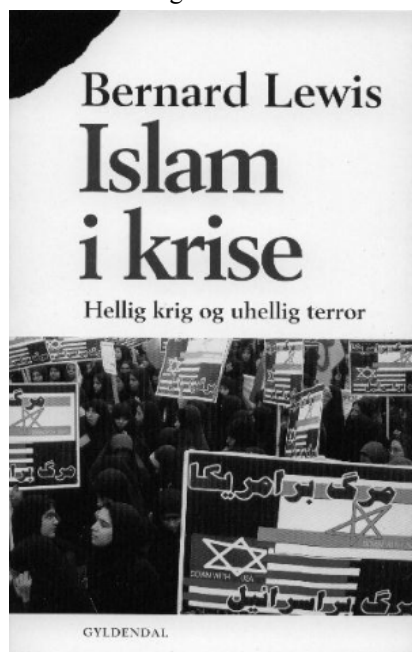
Niels Bach Jensen

Terrorismens rødder blotlagt

Bernard Lewis: Islam i krise
(Gyldendal, 2003. 188 sider. 198 kr.)

Denne bog er tidligere blevet omtalt med nogle få linier men fortjener en selvstændig anmeldelse.

Bernard Lewis bringer en god og vel-dokumenteret gennemgang af 1300 års mellemøstehistorie og af de begivenheder i det 20. århundrede, der førte til terroraktionen mod New York. Samt en fortræffelig udredning af terrorismens historiske og teologiske rødder i islam. Man får også indsigt i årsagerne til fremkomsten af nutidens militante islam, i hvad Osama bin Laden står for, og i hvorfor disse budskaber fænger i masserne.

Det mærkes, at professor Lewis, der er en verdenskendt forsker i Mellemøstens historie, har tabt en hel del af sin tidligere optimisme siden den 11. september.

BL omtaler et sted den store etniske og religiøse forvirring efter 500 års tyrkisk besættelse af Balkan. En del grækere talte tyrkisk, men skrev med græske bogstaver og var kristne. Til gengæld talte en del tyrkere græsk, men brugte skrifttegn og dyrkede islam. Tyrkiets vestlige kyst havde være græsk lige siden oldtiden, længe før tyrkerne erobrede Anatolien. Efter krigen i begyndelsen af tyverne enedes man om en gensidig tvangsforflytning af uønskede. Da det var religionen der skilte, lod man de religiøse skillelinier afgøre tilhørsforholdet.

En beskeden kritik må det være, at BL er lidt for imponeret af arabernes og tyrkernes militært erobrede imperier og påståede storhedstid; den skyldtes vel nok

mest lånte fjer fra landenes kulturelle fortid og den oplyste elite hos disses oprindelsesfolk. Iøvrigt kunne en ikke-europæisk imperialisme med beduin- eller klanrødder vel næppe være spor bedre end den senere (mere oplyste?) europæiske! Og det er nærmest beskæmmende, at store dele af Vestens akademikerverden er faldet for glorificeringen af islam.

BL slutter bogen med en stærk advarsel. Hvis al-Qaeda's ledere kan overtale den islamiske verden til at acceptere sine holdninger og lederskab, forestår en lang og hård kamp - ikke kun for USA, men også for især Vesteuropa, der i dag har et stort og hastigt voksende muhamedansk mindretal, hvilket mange europæere er begyndt at se som et problem eller ligefrem en trussel. (Det er for så vist noget af en underdrivelse.)

De islamiske fundamentalister vil også før eller siden støde sammen med andre naboer, såsom Rusland, Kina og Indien, der måske vil være mindre sarte end amerikanerne når det gælder magtanvendelse overfor helligkrigerne. Hvis islamisterne får ret i deres kalkuler og held med deres krig, går vi en dystre fremtid i møde. Islam bringer hele verden i krise.

Vi tvivler ikke. Alle hæderlige prognoser viser, at muhamedanerne overtager Europa inden 75 år, i nogle lande tidligere. Socialt sammenbrud, kaos, borgerkrig og vor civilisations undergang vil være sikre resultater. Og det danske folk og dets kultur går en sikker udslettelse imøde. Er det ikke etnisk folkemord på os? Men seks partier i vort såkaldte Folketing og to udenfor nægter tilsyneladende at se noget problem ved den kommende islamiske erobring! Og det hjælper altså ikke, at hallalhippierne messer besværgende mantraer i stil med »fjendebilleder«, »rædselsscenerier« og »dommedagsprofetier«!

I lyset af disse afskyelige perspektiver burde enhver fanatisk modstander af en bred repatriering af muhamedanerne faktisk bures inde på livstid i et kommende retsopgør om fremmedpolitikken.

Bent Jacobsen

Hvilken bedrift

Størsteparten af den vestlige verdens historie i de sidste tre årtier er gået med at skifte noget, der virker, ud med noget, der lyder godt.

Thomas Sowell

Digteren Valdemar Rørdam i ny belysning

Søren Espersen:

Valdemar Rørdam

**- nationalskjald og landsforræder
(Lysias, 2003. 222 sider. Ca. 290 kr.)**

Pressechef Søren Espersen fra Dansk Folkeparti har forfattet en velskrevet, oplysende og meget spændende lille bog om Valdemar Rørdam: Den dansksindede digter, debattør, oversætter og litterære Nobelpris-kandidat, der med ét slag mistede al anerkendelse og blev stødt ud i glemsel og fornedrelse på grund af et ganske tungtvejende politisk fejltrin. Med et lejlighedsdigt i en omtumlet og hektisk tid gik han Nazi-Tysklands ærinde et års tid henne i den tyske besættelse af Danmark.

Meget veloplagt - med spids pen, meget lune, en ræv bag øret og et sikkert blik for varme aktuelle vinkler - fortæller Søren Espersen den tragiske og tankevækkende historie om Valdemar Rørdam og henter på flot vis nationaldigteren ud af den unådens glemmebog, han ganske ufortjent havnede i efter befrielsen i 1945.

Rørdam kom ned med nakken, fordi han i juni 1941 skrev et hyldestdigt til Tyskland i anledning af angrebet på Sovjetunionen i juni 1941. Med tanke på tidens politiske vandskel og alliancer var Rørdams udmelding i digtet "*Så kom den Dag, som vi har ventet så længe*" bestemt ikke et særstandpunkt.

Valdemar Rørdam var tilmed stærkt optaget af den finsk-russiske vinterkrig - ikke mindst på grund af sin egen søn, Helgo Rørdam. Denne var som frivillig soldat indtrådt i de finske forsvarsstyrker, efter at han ellers netop havde nedsat sig som erhvervsdrivende i landet og havde hænderne fulde med det.

Digtet, som Valdemar Rørdam skrev, tilkendegav såmænd bare det, at Rørdam i situationen, ligesom også mange finner dengang, åbenbart havde en kende mere fidus til hitlerismen end til stalinismen, hvilket Espersen knastørt bemærker med henvisning til den tids tysk-finske forbindelser.

Kun to måneder senere faldt Helgo Rørdam i kamp ved den finsk-sovjetrusiske front.

Ellers skortede det hverken på advarsler eller modspil til Rørdam. Bogen giver således et godt og tankevækkende indblik i et stærkt og broget venskab - men med urokkelig og dyb gensidig respekt - mellem den nationalkonservative Valdemar Rørdam og den nok mestendels ellers

kulturradikale kunstmalerpatriark Sigurd Swane.

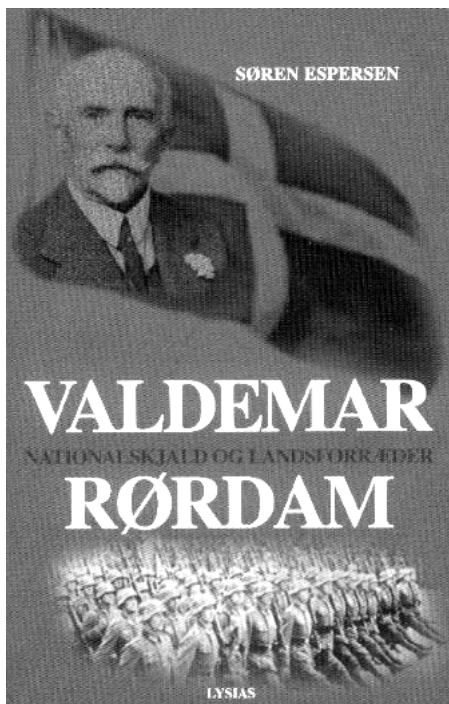
Et næsten enigt anmelderkorps har med hovedrystende, højrovet overbærenhed skoset Espersen for at bringe fyldige citater af fremtrædende personligheder, der i samtiden udtalte sig anerkendende om Valdemar Rørdams virksomhed. Anmelderparnasset mener, at citaterne er for lange, for "gammeldags" og aldeles uvedkommende for nutidslæseren.

Det skal Søren Espersen tværtom roses for herfra: Læseren får derved netop et dybt indblik i og en solid fornemmelse for tidsånden i de 1930'ere, hvor Danmarks frihed og uafhængighed var alt andet end selvfølgelig. Derved bliver Espersens bog en udmærket indføring for enhver med lyst til og mod på at studere den tids debatter og rørelser - for at forstå tidsånden.

Espersen viser også det helt igennem - altid - forkerte i at måle datiden med nutidens målestok og indfletter dette i en perlerække af personlige og nutidsvendte bemærkninger, og læseren er aldrig i tvivl om, hvornår det er Rørdam, Espersen eller andre, der giver en mening til kende. Eksempelvis fremlægger forfatteren en særdeles snusfornuftig gennemgang af begrebet og ordet "race" sådan, som det blev brugt dengang - og nu.

Med bogen om Valdemar Rørdam har Søren Espersen malt et lille men flot åndshistorisk tidsbillede - og rammen er tilmed rigtigt pæn. Læsning af Søren Espersens bog anbefales hermed på det varmeste enhver, der elsker "*vort lille land*" for nu at bruge Thorvald Staunings dengang selvfølgelig men i dag (desværre) nærmest utænkelige udtryk ...

Keld Rasmussen

Storrumsplaner - både dengang og i dag

J. O. Krag og P. Gersmann:
Krigsøkonomi og Efterkrigs-

problemer

**(Det Danske Forlag, 1944. 236 sider.
4,25 kr.)**

Den daværende danske statsminister Jens Otto Krag underskrev traktaten om Danmarks tilslutning til EF i 1972, hvorefter han valgte at gå af som statsminister.

Allerede under Den anden Verdenskrig var J. O. Krag engageret i Europas samling. Han skrev bogen "Krigsøkonomi og Efterkrigs-problemer" sammen med P. Gersmann.

Her er et uddrag - afsnittet "Den tyske Storrumsplan" (side 177-180) som refereret af Jens Otto Krag i 1943:

Det må straks understreges, at de tyske planer ikke tilsigter en international ordning, men kun en ordning for det euro-

pæiske Storrum. Dette begreb er til gengæld temmelig elastisk, idet Tysklands livsrum ifølge Hitler (februar 1940) er alt land, som er blevet udviklet og civiliseret og gjort tilgængeligt af tyskere". Hvorledes denne Storrumsordning tænkes iværksat i detaljer, foreligger der ingen officielle planer for. Den største samlede officielle redegørelse, man har, er en udtalelse, som den tyske Rigsøkonomiminister og Rigsbankpræsident Funk

fremstillede overfor pressen den 25. juli 1940 – godt en måned efter Frankrigs kapitulation. Heri opstiller Dr. Funk følgende fem grundsætninger for efterkrigspolitikken i Europa:

1. Ved økonomiske overenskomster på langt sigt mellem de forskellige stater skal det opnås, at de europæiske nationaløkonomier i deres planlægning indstiller sig på det tyske marked.
2. Der skal etableres et mangesidigt clearingssystem, indenfor hvilket betalingerne for udenrigshandelen kan afvikles via en central clearingsinstitution. Denne institution skal formentlig være beliggende i Berlin, betalingen skal ske i rigsmark, og denne valuta skal ikke være knyttet til guld ("En valuta er ikke afhængig af sin dækning, men af den værdi, staten giver den").
3. Der skal gennemføres en arbejdsdeling i Europa, således at der produceres maksimum af forbrugsvarer og råstoffer. Det europæiske folks levestandard skal hæves, og hele Europa skal sikres mod mulige blokadeforsøg fra magter uden for Europa.
4. Det europæiske samarbejde skal omfatte samtlige områder indenfor erhvervslivet. Dette samvirke skal bero på de europæiske landes økonomiske solidaritetsfølelse. Det europæiske sammenhold må stå stærkt og sluttet over for andre magtgrupper i det internationale erhvervsliv.
5. Den således planlagte nye fredsekonomi skal sikre Tyskland et maksimum af økonomisk sikkerhed. Den skal garantere

Jens Otto Krag (1914-1978) - gik af som statsminister dagen efter, at Danmarks indtræden i EF blev afgjort ved en folkeafstemning den 2. oktober 1972.

det tyske folk et maksimum af varekonsum til forbedring af nationens velfærd. Dette mål må den europæiske økonomi indrette sig efter.

Selv om denne udtalelse siger meget, og f.eks. med hensyn til spørgsmålet om guldets fremtidige stilling er entydig og klar, er det indlysende, at en økonomisk plan for en hel verdensdel ikke kan fremstilles udtømmende i fem korte punkter. Der må naturligvis blive en del tvivlsspørgsmål tilbage – spørgsmål, om hvis løsning de tyske autoriteter sikkert har visse meninger, men som man ikke på indeværende tidspunkt har ønsket at udtale sig officielt om.

De europæiske lande skal næppe indgå møntunion med Tyskland, men kan nøjes med at omregne til mark, når de afregner med hinanden over Berlin. Et af tvivlsspørgsmålene er imidlertid, hvorledes kursfastsættelsen skal ske. Det er her klart, at den tilsigtede kursstabilitet vil forudsætte, at de enkelte lande ikke må ændre deres kurs uden ved aftale med Berlin, men hvordan vil man finde, hvilke kurser mellem valutaerne der er de rigtige – at de nugældende kurser ikke giver den ønskede ligevægt er jo givet? Problemerne omkring den dansk-tyske samhandel efter 1940, hvor man havde valget mellem at hæve den danske kronens kurs i forhold til marken (kronen var – for at bruge et nationaløkonomisk specialudtryk – undervurderet) eller at lade det danske prisniveau tilpasse sig det tyske gennem en kraftig prisopgang, viser, hvilke vanskeligheder der kan rejse sig på dette punkt. Vi vil senere se, hvorledes de engelsk-amerikanske planer frembyder nøjagtig de samme problemer.

Endnu vigtigere end disse tvivlsspørgsmål er imidlertid spørgsmålene om, hvilke

retningslinier man fra tysk side vil anlægge, når den europæiske Overledelse skal afgøre, hvorledes den i punkt 3 omtalte arbejdsdeling skal tilrettelægges, d.v.s. hvilke erhverv får de enkelte lande lejlighed til at udøve? Hvem skal være råstoffrembringende og hvem forædle råstofferne? Der er ligeledes spørgsmålet om, hvilke lande der får lejlighed til handle direkte med hinanden, og efter hvilke retningslinier udenrigshandelens priser skal fastsættes (markedsprisen eksisterer jo ikke). De enkelte landes levefod vil i vid udstrækning komme til at bero netop på de afgørelser. Endelig er der samhandelen med oversøiske lande. Kan de enkelte europæiske lande handle direkte og selvstændigt med andre Storrumer eller kun via Centralledelsen?

Det er fuldt ud forståeligt, at de tyske myndigheder ikke kan binde sig til bestemte løsninger af disse spørgsmål, men må nøjes med lidt efter lidt, efterhånden som planerne afklares, at antyde deres omrids. Nogen vejledning kan det dog give, at Dr. Funk har fremhævet Tysklands forhold til Danmark som et eksempel på, hvorledes problemerne kan løses:

"Vi vil som med Danmark fremelske et handelsbytte, som afvejes med hensynet til begge parter..."

Blandt de seneste tyske udtalelser kan fremhæves en artikel af den tyske nationaløkonom Fried Zimmermann fra maj 1943, hvori udtales, at det vil være bagvendt at tvinge så ensartede stater som Sverige og Svejts ind i Storrummet. Der er overhovedet ikke tale om at danne et "tvangsfællesskab" under en stormagts herredømme, men et virkeligt forbund af ligeberettigede, en slags kammeratskab mellem de tilsluttede folk.

Jeg vurderer denne beskrivelse som værende nært beslægtet med beskrivelserne, som de forelå umiddelbart før 1999, hvor afsættet til den obligatoriske europæiske mønt blev taget. Naturligvis skal i teksten "Tyskland" og "tysk" selvsagt udskiftes med "Europa" og "europæisk". I øvrigt taltes der forsigtigt og udpræget indforstået om lige netop disse ligheder allerede ved 1970ernes slutning i Danmark.

Ebbe Vig

Fri os fra frelsere

Trangen til at ville frelse menneskeheden er altid kun et falsk udtryk for trangene til at regere over den.

H. L. Mencken

Korrekt "videnskab"

For lærdommen må man sig bøje;
den ser, hvad der ofte er skjult,
undtagen når den la'r sig føje
af skidt som korrekthedens kult.

Korrektheden den kan bevise,
at 4 plus 4 er 12,
at musvåger kan føde grise,
at ilden i grunden er kold,

at solen er blå som kastanjen,
at kulstøv rent faktisk er hvidt,
at fløde har brus som champagnen,
at Krarup er antisemit.

Nej! Lad os nu sandheden hædre,
trods den er af ukorrekt snit,
og hævde at dét rimer bedre:
Muslim og så antisemit.

Niels Holde Dujardin, Skanderborg

Den Danske Forenings

SOMMERMØDE 2004

Sædvanen tro indbydes medlemmer og venner af Den Danske Forening til sommermøde med et foredrag, en omgang spørgsmål og svar sammen med vor foredragsholder, masser af debat og - ikke mindst - med almindeligt, godt samvær med nok af tid til en ordentlig snak godtfolk imellem.

Hvordan er det fat med økonomien ?

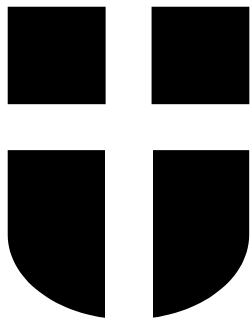
... er dette års emne, der behandles i et foredrag af

Ebbe Vig

cand. oecon.

Foredragsholderen giver en almen oversigt over vigtige, udvalgte verdens-økonomiske forhold - også med henblik på de europæisk-amerikanske forbindelser i lyset af Irak-krigen. Du vil ikke få "ordnet verdenssituationen" - men du vil få nogle oplysninger og nogle staldtip: Hvad lønner det sig at holde øje med for den, der forsøger at holde sig velunderrettet om, hvad der foregår på det økonomiske område?

Tid: Lørdag den 19. juni 2004
Sted: Århus Cykelbane, Jyllands Allé
Varighed: 10:00 - 17:00
Entré: Gratis adgang
Spisning: Frokostanretning bestilles og betales ved mødets begyndelse
Spørgsmål til: Poul Vinther Jensen, telefon 6138 1629

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Den Danske Forenings styrelse administrerer *Danmarksfondens af 5. maj 1995*, der er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag kan indsættes på foreningens girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af Danskeren, til foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet Danskeren (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde*